γιναία Ἀθηνᾶ μὲ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου (διὰ νὰ ταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος καὶ Πειρασμένον Καρχαρίαν·) ἡ Εἰλικρινὴς Φιλία μὲ τὴν Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου, Τσούγκραν καὶ Παρήγορον Ἄγγελόν· —τὸ Χρυσὸ Ψαράκι μὲ τὴν Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ Γλυκὸ Φιλάκι· — ἡ Μαραγιτοφόρος μὲ τὸν Πειρασμένον Καρχαρίαν, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου καὶ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς· — ὁ Νέος Ναύτης μὲ τὴν Πειραϊκὴν Ἄδραν, Ἑλληνοπούλαν καὶ Ἄδραν τῆς Κερκύρας· — ἡ Ἀμαρυλλὶς μὲ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ. Ἥλιον τῆς Αὐγῆς καὶ Νέον Ναύτην· — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μὲ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐαρινὴν Ζωὴν καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα· — ἡ Μεγεξεδέρια μὲ τοὺς Εὐέλπιδας, Ὡραίους Πρίγκιπας καὶ Μαραμένον Φύλλον· — τὸ Ἄνθος τοῦ Μαΐου μὲ τὴν Ζωηρὰν Φλόγα (διὰ νὰ ταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) καὶ Ἀμαρυλλίδα· — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μὲ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, Ἀρταναὶν καὶ Ἀφροπεταμίτην· — ὁ Κυκλαδίτης μὲ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα. Πειρασμένον Καρχαρίαν καὶ Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα· — ἡ Χρυσοφόρος Φλὲψ μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα (διὰ νὰ ταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των.) Πόλκαν Μαζούρκαν καὶ Χρυσὸ Ψαράκι· — ὁ Ἥρως τῆς Σύρου μὲ τὸν Παρήγορον Ἄγγελον καὶ Πικραμένην Καρδούλαν· — ἡ Ποιμενὶς τῆς Λίρης μὲ τὸν Μαχροχαίτην Λέοντα, Κεραμιδόγατον καὶ Τρυγόναν· —τὸ Μαραμένον Φύλλον μὲ τὴν Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Ἀνοιχτὴν Καρδιάν· —τὰ Ξανθὰ Ναυτόπουλα μὲ τὸ Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος, Μυκῶνεον Ὠκεανὸν καὶ Γαληνιαίαν Θάλασσαν· — ἡ Πόλκα Μαζούρκα μὲ τὴν Κόρην τῆς Ἀχαΐας καὶ Κεντρί· — ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μὲ τὴν Χιονισμένην Κουκλάν καὶ Ἀφρισμένο Κῦμα. — τὸ Ἄνθος Ἀνθέων μὲ τὸν Ἥλιον τῆς Αὐγῆς· — ὁ Ὑπερήφανος Λέων μὲ τὴν Θαλασσοπουλαν καὶ Καρδίαν ἀπὸ Πέτραν (τῆς ζητεῖ ταρχικά·) — ἡ Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις μὲ τὴν Πλησιφαῆ Σελήνην, Ἥλιον τῆς Αὐγῆς καὶ Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κόδρον* (ἡ ἐπιστολή σου ἐδόθη εἰς τὸν κ. Κ. ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ γράψῃ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός·) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἐπείσθης ὅτι σὲ ἀγαπῶ λιγάκι· ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ πεισθῇς ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολύ·) *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν* (ἀλήθεια, εἶχα νομίσῃ ὅτι μ' ἐλησμόνησες·) *Καρδίαν ἀπὸ Πέτραν* ([Ε] διὰ τὰς ὡραίας ἐν τυπώσεις ἐκ τοῦ Βραβείου· τώρα περιμένω τὴν φωτογραφίαν, καὶ πρόσεξε νὰ εἶνε ἐπιτυχημένη, διὰ νὰ μὴ βγῇ καιμιὰ μουντζούρα·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (ναί, εἰμπορεῖς· σοῦ λέγω ὅμως ὅτι τὸ περιοδικὸν τῶν μεγάλων θὰ εἶνε διὰ κάπως ἀνωτέρους τῆς ἡλικίας σου·) *Νευρόσπαστον* (βεβαίως· ὅταν παραλαμβάνῃ κανεὶς τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου, πληρόνει δρ. 3· ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, ὄχι μόνον εἰς Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, πρέπει νὰ προσθέσῃ καὶ τὰ 50 λεπτά· ἐξαιροῦνται οἱ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι στέλλουν 3 φράγκα χρυσᾶ καὶ δὲν πληρόνουν ταχυδρομικά·) *Ψαρόμυαλον* (ἔστειλα μίαν δέσμην Μ. Μυστικῶν· τί εἶχεν ὁ χαρακτήρ σου; ποῦ ἦτο ὀλίγον βιαστικός;) *Σαλωνίτικην Ἐλπὶν* (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου· θὰ εἴπω εἰς τὰς φίλας μου, ὅσαι ἔχουν ἀδελφάς, ὅτι ταῖς εὔχεσαι νὰ δοκιμάσουν γρήγορα παρομοίαν χαράν·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν, καλλογραμμένην καὶ στολισμένην ἐπιστολήν· ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς ἐπιστολῆς του·) *Ὑπερήφανον Λέοντα* (ἔστειλα·) *Δίκαιον Γ. Χάλδα* (τόμους ἔστειλα) *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (βέβαιά, μὲ τέτοιαν παραζάλην, μὲ τὸ τράκ τρουκ τῶν μαστόρων, ποῦ νὰ εὕρῃ κανεὶς ἡσυχίαν νὰ γράψῃ ἐπιστολήν! ἀλλὰ νὰ ποῦ ἐπέρασε κι' αὐτό, καὶ εὐθὺς μ' ἐνθυμήθητε·) Ἱππότην Γουλιέλμον, Ζωηρὸν Νέφος (ἀδύνατον νὰ παντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις· αὐτὸ τὸ εἶπα πολλάκις· νομίζω ὅτι ἐδημοσιεύθη ἡ πληροφορία σου ποῦ ἐζήτεις τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀποροποταμίτου διὰ νὰ τῷ γράψῃς κάτι· ἀν δὲν ἐδημοσιεύθη, ἂς τὸ ἰδῇ τώρα·) Κωνστ. Ἀ. Ἀγγελίδην, Φουσκοθαλασσιάν, Γεώργιον Κουμάνταρον, Θωρακίτην (ἔστειλα τὴν σειρὰν τῶν τόμων διὰ ταχυδρομικοῦ δέματος·) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (ναί, ἀκριβῶς, αὐτοὶ οἱ μῆνες εἶνε καθεαυτὸ οἱ μῆνες τοῦ ξεσπαθώματος· ἐμπρὸς λοιπόν!) Αἰγαῖον Πέλαγος (τὰ τετράδιά σου μοῦ ἐφάνησαν ὡραῖα· μόνον ἐν γνωμικὸν εἰς τὸ τέλος μοῦ ἐφάνη ἀκατάλληλον, — ἐννοεῖς τώρα ποῖον, — καὶ νὰ μή το ξαναγράψῃς·) Καυκασίαν (ξεσπαθωμένην μὲ τὰ σωστά της· τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ·) Παιδικὴν Χαρὰν (φαντάζομαι τί χαρὰν θὰ κάμῃς μὲ τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς τόμους!) Ὡραίους Πρίγκιπας (ἐγράψατε βέβαια πρὸ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος·) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε· ὅταν θὰ ἔχω πολλὰς εἰδοποιήσεις καὶ ἐν γένει δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ, θὰ προσθέσω ἓν ἐξώφυλλον καὶ τότε θὰ ἔχωμεν μεγάλην εὐρυχωρίαν· ἄ, τί κρῖμα νὰ μή σε γνωρίσω ὅταν ἦλθες εἰς τὸ Γραφεῖον· μὰ διατί δὲν εἶπες τὄνομά σου;) Λίμνην Μαρεώτιδα (χαρούμενην ποῦ ἔμαθε καὶ Κινέζικα!) Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν, Ἄσπρο Πορτοκάκι, Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας (δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἔλαβα τὴν Συλλογήν σου, οὔτε εἶνε εὔκολον τώρα νὰ ἐρευνήσω ὅλην τὴν στίβαν τῶν χειρογράφων τοῦ Διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ ἰδῶ· περίμενε νὰ το μάθῃς ἀπὸ τὴν κρίσιν· ἄλλως τε, ἂν ἐχάθη, δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς ἄλλην·) Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (κ' ἐγὼ ἐλυπήθην ποῦ δὲν ἤλθες πάλιν νὰ σε ξαναιδῶ· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα μὲ τὴν ἡσυχίαν σου καὶ ἐκτενέστερον·) Ἐξόριστον Ἀρματωλὸν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Νοεμβρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

561. Λεξιγρίφος.

Ἂν εἰς πόλιν ποῦ γνωρίζεις, μὲ τὸ ἄρθρον της [κατόπι
Ἓν ἐπίθετον προςδώσῃς,
Ἄλλην πόλιν μιᾶς νήσου - τῆς Ἑλλάδος ὅλα [τόποι, —
Εὔκολα θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Θαλάσσης

562. Τονόγριφος.

Ὑλικόν τι μουσικῆς
Κάμνεις ἄυλον εὐθύς
Ἂν προπαροξυτονίσῃς
Καὶ συγχρόνως . . . διαλύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν

563. Ἀναγραμματισμός.

Ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς
Ὀλίγα ζῷα μ' ἔχουν,
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς
Ὅλα τὰ ζῷα μ' ἔχουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὄλπιος τοῦ Ἠρεπίου

564. Ἀνημῶδες Αἴνιγμα.

Μὲ τὸ κυνῆγι πάντα ζῶ
Στοὺς λόγγους δὲν πηγαίνω.
Ψαρᾶς δὲν εἶμαι καὶ παντοῦ
Τὰ δίχτυα μου τὰ στένω.
Μὲ τοὺς φτωχοὺς ἂν βρίσκωμαι
Τὴ φτώχεια δὲν τη ξέρω,
Καὶ μὲ μικρὰ φτωχόπουλα
Γεμίζω τὴν κοιλιά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χωτοπούλας

565. Μυθολογικὸν Ἀκανόνιστον

```
+*******
**+********
*****+*
***+**
**+**
***+**
***4+
```

Ναντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ σχηματίσουν μυθολογικὰ ποταμόν, ἐν τῷ ὁποίῳ, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀστερίσκων, λούονται ἑπτὰ Νηρηΐδες.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πανδίου [Ε]

566-571. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.

1—3. — Ὁ Γαλλικὸς λαὸς ἀναφαίνεται ὀλίγον πρὸ τοῦ Μεσαίωνος.
4—6. Τὸ μῖσος πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὄλπιος τοῦ Ἠρεπίου [Ε]

572. Σχηματισμὸς Φράσεως

Τὰ *τρίτα* γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀρχικά, διὰ νὰ σχηματισθῇ γνωμικὸν ἐκ τριῶν λέξεων, ὧν τὰ λοιπὰ στοιχεῖα συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ λύτου.

1, Θεά ἐκδικήτρια. —2, Μέγας λυρικὸς ποιητής. — 3. Γυνὴ ὡραία, διάσημος εἰς τὴν ἀρχαιότητα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

573. Φωνηεντόλιπον.

★- ρς- λγτ- κ- ρνν- τξν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

574 Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 388 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ Λυσοχάρτου ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38.

463. Ἀρτεμισία (Ἄρτεμις, ἴα), - 466. Κέα (καί, Α.)—467. Τὸ αὐτί.

468.
Δ 469. ΕΓΩ (βλέπΩ ΓΕροντας)
ΨΑΡ ΓΑΡ (παΡΑΓεται)
ΣΑΥΡΑ ΩΡΑ (χΑΡΩν)
ΑΝΝΙΒΑΣ 470. Ἂν βρέξῃ ὁ Ἀπρίλης δυὸ νερά, — κι' ὁ Μάης ἄλλο ἕνα — χαρὰ σὲ κεῖνο τὸν γεωργό, — πῶχει πολλὰ σπαρμένα. —
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

471—472. 1, Δὸς τόπον τῇ ὀργῇ. 2. Τὸ γάλα εἶνε τελεία τροφή — 473. Ὁ Μενίανθος (μένει ἄνθος). — 474. Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν. — 475. Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἠττήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι· (ἐν-αἰγὸς-π'-ὀτα-μοῖς-ἤτοι-θύσανοι-Ἀθῆναι-εἰ.)

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
τέως chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγητοῦ Fauvel
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Ἀάρυγγος, τοῦ Αἱμοῦ, τῆς Ρινὸς καὶ τῶν ΩΤΩΝ.
Ὧραι ἐπισκέψεως: 10—12 καὶ 3—4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β— Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὰ Καταστήματα
«ΛΟΥΒΡ» (ὁδὸς Αἰόλου 123—125, Ἀθῆναι.)
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΖΟΛΙΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11,40. 13,60. 16,15. 18,75. 21,60. 24,40. 28,50. 36,15. 41,25. 48,65. 195,45. 280,90. 237,55. 305,40. 342.30. 349,50.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 190

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Νοεμβρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 48

ΠΩΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΥΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 386.)

Ὁ Μοῦ ἐτραγουδοῦσε πολὺ ἄσχημα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν το ἤξευρεν, ηὐχαριστεῖτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς νὰ εἶχε φωνὴν σειρῆνος. Σφυρίζων λοιπὸν καὶ τραγουδῶν, εὑρέθη καὶ πάλιν χωρισμένος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. Τότε αὐτὸς ὁ κακός, ἄνοιξε τὸν σάκκον, ἐπέταξε τα γλυκίσματα, καὶ ἔβαλε μέσα μερικὲς πέτρες στρογγυλὲς καὶ πράσινες, ἀπὸ αὐτάς που εὑρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον ἀρθόνως. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνόησε τίποτε, ἕως ὅτου τὸν ἔφθασε καὶ πάλιν ὁ Πάπ, μὲ τὴν ψυχὴν πλήρη μοχθηρᾶς ἐλπίδος . . .

Ἐσυλλογίζετο, ὅτι γρήγορα θὰ ἐφοροῦσε καὶ αὐτὸς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ ὅτι τότε θὰ ἔκλειεν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν τὴν βασίλισσαν Μίναν, τὴν ὁποίαν ἐμίσει, καὶ ὅτι θὰ παρέδιδεν εἰς τὰς φλόγας τὰ γελοῖα ἐκεῖνα στρατιωτάκια, πού του ἐπείραζαν τὰ νεῦρα. Τὸ πρόσωπόν του ἐμειδίᾳ, ἐν ᾧ ἐσυλλογίζετο τὰ καταχθόνια αὐτά, καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐστράφη, εἶδε τὸ μειδίαμά του.

— Ὁ χρυσός μου ὁ ἀδελφούλης! ἐσκέφθη μὲ συγκίνησιν· φαίνεται χαρούμενος σὰν ἐμέ!

Ἐν τούτοις τὸ μονοπάτι ἐτελείωσε, καὶ ὁ κρατὴρ ἐφάνη στρογγυλός, κίτρινος εἰς τὰ χείλη ὡς κρόκος, ἀλλὰ κατάμαυρος ὡς ἀσβόλη, ὅταν ἔσκυπτε κανεὶς καὶ ἔβλεπε τὸ βάθος του. Φοβερὰ γαυγίσματα, ὑπόκωφα, ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸν κρατῆρα.

— Εἶνε τὰ σκυλιά, ποῦ φυλάττουν τὸ παλάτι τοῦ θεοῦ, εἶπεν ὁ Μοῦ. Δ ἐν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε, γιατί ξέρω ὅτι τὰ γλυκίσματα θά τους κλείσουν τὸ στόμα... Ἀ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξέχασα τὸ μαχαῖρί μου. Δάνεισέ μου, ἀδελφέ, τὸ δικό σου, μήπως τύχῃ καὶ ἀπαντήσω κανένα θηρίο.

Ὁ πρίγκιψ Πάπ πολὺ εὐχαρίστως θά τῳ ἠρνεῖτο αὐτὸ τὸ ὅπλον, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε καμμίαν πρόφασιν καὶ ἠναγκάσθη νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Ἔπειτα ἐξεδίπλωσε γρήγορα-γρήγορα τὴν κλίμακα, διὰ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ βασιλεὺς ὅτι τὸ ἕνα σκαλοπάτι ἦτο σχεδὸν κομμένον. καὶ τὴν ἐκρέμασε μόνος του ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος μὲ τὰς σιδηρᾶς της ἁρπάγας.

— Ἕτοιμα ὅλα! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦ. Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, ποῦ μ' ἐβοήθησες. Φίλησέ με καὶ περίμενε. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπιστρέψω τὸ γρηγορώτερο, διότι ἀνυπομονῶ νὰ σε κάμω νὰ συμμερισθῇς τὴν χαράν μου. Τώρα, δός μου τὸ σάκκο μὲ τὰ γλυκίσματα. Ἔτσι. Καλὴν ἀντάμωσιν!

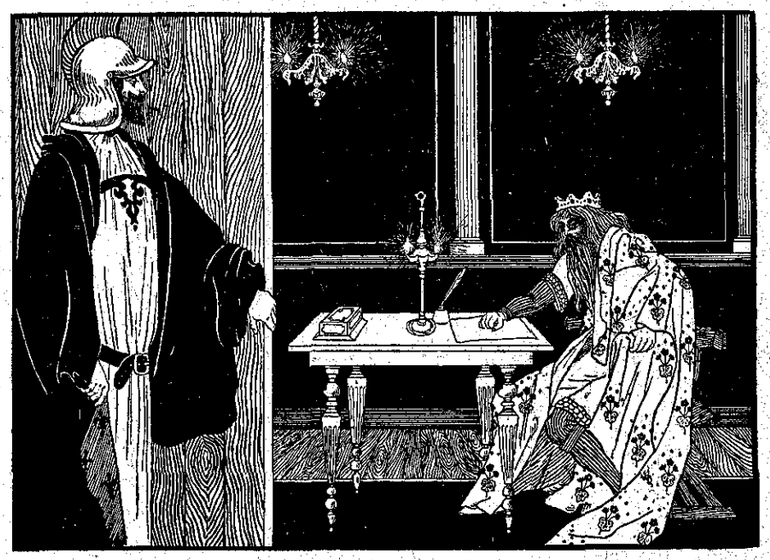

«Πλησίασε, καὶ εἰπέ μου πῶς κατώρθωσες νὰ μαγεύσῃς τοὺς σκύλους μου.» (Σελ. 394, στ. α')

Ταῦτα λέγων, ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ τὴν κλίμακα· ἀλλ' εἶχε τόσην βίαν νὰ φθάσῃ κάτω, ὥστε πρῶτα ἐπάτησε τὸ δεύτερον σκαλοπάτι, ὕστερα τὸ τέταρτον, ὕστερα τὸ ἕκτον, καὶ οὕτω καθεξῆς ὅλα τὰ ζυγὰ σκαλοπάτια· καὶ ἐπειδὴ τὸ κομμένον ἀπὸ τὸν κακὸν Πάπ ἔτυχε νὰ εἶνε τὸ δέκατον ἕβδομον, ὁ βασιλεὺς δὲν το μετεχειρίσθη καὶ δὲν διέτρεξε κανένα κίνδυνον. Ὁ Πρίγκιψ ἀπὸ πάνω εἶχε τεντώσῃ ταὐτιά του, ποῦ ἦσαν μεγάλα σὰν γαϊδουρινά· ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τὸν κρότον τῆς πτώσεως ποῦ ἐπερίμενε, καὶ ἐζάρωσε τὸ μέτωπον, καὶ τὰ φρύδια του ἐσηκώθησαν ὡς τρίχες γάτας θυμωμένης. Ἐν τούτοις τῷ ἔμενεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ ἐσπαράσσετο ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐμαίνοντο, ὅταν ἀντὶ γλυκισμάτων θὰ τοῖς ἔρριπτε πέτρας.

Ὁ Μοῦ, φθάσας εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος καὶ ἀκούων τὰ γαυγίσματα ὁλονὲν ἀπειλητικώτερα καθόσον ἐπροχώρει εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ κρατῆρος, ἔχωσε τὸ χέρι του εἰς τὸν σάκκον, ἐπῆρε τὴν πρώτην πέτραν, — μὲ τὴν ἰδέαν πάντοτε ὅτι εἶνε γλύκισμα, — καὶ την ἔρριψε κάτω εἰς τὸ κενόν. Τρομερὰ κραυγὴ ἀνῆλθε μέχρι τοῦ χείλους τοῦ κρατῆρος, μέχρι τοῦ Πάπ. Ἡ πέτρα εἶχε σπάσῃ τὸ κεφάλι ἑνὸς σκύλου, ὁ ὁποῖος ἔψοφοῦσεν. Ὁ Μοῦ, νομίσας ὅτι οἱ σκύλοι κάτω διεφιλονείκουν τὸ ριφθὲν γλύκισμα καὶ ἐμάχοντο ποιὸς νὰ το πρωτοπάρῃ, ἔρριψεν ἀμέσως, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἄλλα

ἑξ, καὶ καθεμία πέτρα ἐσκότωνεν ἀπὸ ἕνα σκύλον, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔρθασε κάτω, εἶδε καὶ τοὺς ἑξ σκύλους ἐξηπλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνόμισε δὲ ὅτι ἐκοιμῶντο, ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν φιστίκι.

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ μάγος, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του, πού μου ἔδωσε τὸ μαγικὸν φίλτρον διὰ νὰ ποκοιμίσω τοὺς σκληροτέρους ἐχθρούς τῆς ἐπιχειρήσεώς μου !

Ὁ Μοῦ εἰσῆλθε τότε εἰς στενὸν ὑπόγειον διάδρομον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερε κατ' εὐθεῖαν εἰς θύραν μαύρην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔστιλβε χάλκινον ρόπτρον. Ὁ βασιλεὺς ἐκτύπησε τὸ ρόπτρον, καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἤνοιξε μόνη της. Ὁ Σάρ, γέρων γιγαντόσωμος μὲ ὄψιν εἰρηνικήν, ἔγραφεν ἐπὶ βαρείας ἀργυρᾶς τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ θαλάμου κατάφωτου. Ὁ Μοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν θαυμασμοῦ· τόσον ἦτο μαγική ἡ ὑπόγειος ἐκείνη φωτοχυσία ! Φαντασθῆτε ὅτι οἱ ἐκ λαμπροῦ χαλυβος τοῖχοι ἦσαν ἐξ ὁλοκλήρου σκεπασμένοι μὲ πυγολαμπίδας, ὁ φωσφορισμὸς τῶν ὁποίων, ἀντανακλώμενος καὶ πολυπλασιαζόμενος ἐπ' ἄπειρον διὰ τοῦ κατόπτρου τοῦ θόλου, τῶν τοίχων,—τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅλα καθρέπται μετάλλινοι,—ἐγέμιζε τὸν θάλαμον μὲ λάμψιν ὀνειρώδη. Ἐκτὸς τούτου, ἔφεγγαν καὶ λυχνίαι πολυπληθεῖς.

— Τί μὲ θέλεις ; ἀνέκραξεν ὁ θεός, ἀποθέτων τὴν γραφίδα του· καὶ ἐν πρώτοις, ποῖος εἶσαι σὺ ὁ ἄφοβος, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησες νὰ ψηφήσῃς τόσους κινδύνους, καὶ νὰ καταβῇς εἰς τὸν κρατῆρά μου;

— Θεὲ παντοδύναμε, ἀπεκρίθη ὁ Μοῦ ὑποκλινόμενος ἕως ἐδάφους, εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης· δὲν ἔχω υἱόν, καὶ ἔρχομαι νὰ ἱκετεύσω τὴν Παντοδυναμίαν σου νὰ μοι χορηγήσῃ ἕνα, διὰ νὰ παρηγορηθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸ γῆράς μου, τὸ ὁποῖον πλησιάζει, καὶ διὰ ναφήσω, μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἀγαθὸν βασιλέα εἰς τοὺς ὑπηκόους μου.

Ταῦτα ἐλέχθησαν μὲ τόσην εἰλικρίνειαν καὶ εὐλάβειαν, ὥστε ὁ θεὸς Σάρ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε ἔπληττε φοβερὰ εἰς τὸ ὑπόγειόν του, ὅπου κανεὶς σχεδὸν δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ κατέλθῃ,—ὁ θεὸς Σὰρ ἐμειδίασε καὶ τῷ εἶπε :

— Πλησίασε, καὶ εἰπέ μου πῶς κατώρθωσες νὰ μαγεύσῃς τοὺς σκύλους μου.

— Ὁ σοφὸς Μάγος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ πλησίον τοῦ παλατίου, μοῦ ἔδωσε κάτι γλυκίσματα ἀπὸ φιστίκι, διὰ τὰ ὁποῖα, καθὼς μοῦ εἶπεν, οἱ σκύλοι σου τρελλαίονται. Τὰ ἔφαγαν, ἀπεκοιμήθησαν καὶ μου ἀφῆκαν τὸν δρόμον ἐλεύθερον διὰ νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ.

— Πολὺ καλά, εὖγε, εἶπεν ὁ θεός, εὐμενέστατος. Ἀγαπῶ τοὺς σκύλους μου, οἱ ὁποῖοι εἶνε φύλακες γενναῖοι, καὶ ἀφ' οὗ κατώρθωσες νὰ τοὺς ἐξευμενίσῃς μὲ τὰ δῶρά σου, θὰ σοι χορηγήσω ὅ,τι ζητεῖς.

Ὁ βασιλεὺς ἤπλωνεν ἤδη τὰς χεῖρας, ἕτοιμος νὰ δεχθῇ τὸ ποθητὸν παιδιόν· ἀλλ' ὁ Σὰρ ἤνοιξε συρτάριον, ἐπῆρεν ἀμύγδαλον, σκεπασμένον ἀκόμη μὲ τὸν πράσινον φλοιόν του, καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν βασιλέα, λέγων :

— Φύτευσέ το εἰς τὸ θερμοκήπιόν σου καὶ ποτίζέ το καθημέραν. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἢ ἑξ μῆνας θὰ φυτρώσῃ, ἔπειτα θὰ κάμῃ ἄνθος, καὶ ἔπειτα τὸ ἄνθος θὰ γίνῃ καρπός. Ἅμα ὁ καρπὸς αὐτὸς ὡριμάσῃ, θὰ σχισθῇ, καὶ θὰ εὕρῃς μέσα τὸ παιδίον, ποῦ ποθεῖς τόσον διακαῶς.

Ὁ βασιλεὺς ἔκρυψε τὸ πολύτιμον ἀμύγδαλον εἰς τὸν κόλπον του, καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ.

—Πῶς, φεύγεις ; εἶπεν ὁ Σάρ. Μεῖνε ὀλίγον διὰ νὰ με διασκεδάσῃς. Εἰξεύρεις τίποτε νέον, τερπνὸν καὶ περίεργον;

— Ὤ, εἶπεν ὁ βασιλεύς, δὲν ἀναγινώσκω ἐφημερίδας καὶ δὲν ἠξεύρω τίποτε ἐνδιαφέρον. Ἂν ἀγαπᾷς ὅμως τὴν μουσικήν, εἰμπορῶ νὰ σου σφυρίξω ἓν ἐμβατήριον, πού μου ἀρέσει πολύ.

Καὶ ὁ Μοῦ ἤρχισε τὴν πρώτην στροφὴν «Μαύρ' εἶνε ἡ νύχτα 'στὰ βουνά...» —ἀλλ' ὁ θεὸς τὸν ἐξώρκισε νὰ παύσῃ, τόσον ἡ μουσικὴ ἐκείνη τοῦ ἐσπάρασσε ταυτιά.

—Καλλίτερα νὰ συνομιλήσωμεν, εἶπε.

— Ἐπίτρεψε, θεὲ παντοδύναμε, εἰς τὸν πιστόν σου δοῦλον νὰ σοι εἴπῃ ταῦτα : ἔχω νὰ κάμω μακρὸν δρόμον ἕως νὰ φθάσω εἰς τὸ θερμοκήπιον, τὸ ὁποῖον θὰ δεχθῇ τὸ πολύτιμον ἀμύγδαλον. Φοβοῦμαι μήπως ξηρανθῇ, ἂν ἀργήσω πολύ, καὶ σε ἱκετεύω νὰ δεχθῇς τὸν ἀποχαιρετισμόν μου. Ἂν σου ἀρέσῃ ἡ συντροφιά μου, εὐχαρίστως ἔρχομαι μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν. Ἀλλὰ σήμερα. . . .

Ὁ θεός, φιλόρρωρ πάντοτε, ἔδωσε τὴν ἄδειαν, καὶ ὁ Μοῦ, μὲ βαθυτάτας ὑποκλίσεις καὶ θερμοὺς λόγους εὐγνωμοσύνης, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὑπόγειον θάλαμον. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ἡ κλίμαξ, ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ ὕπνος ἐκεῖνος τῶν σκύλων ἦτο πολὺ βαθὺς καὶ ἀφύσικος, ἔσκυψε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, καὶ ἀνεκάλυψεν ὅτι ὅλοι εἶχαν τὰ κεφάλια σπασμένα. Ἔκπληκτος ἀλλὰ καὶ φοβισμένος διὰ τὸ δυστύχημα αὐτό, ἤρχισε νὰναρριχᾶται ταχύς. Ἐνόμιζες ὅτι οἱ πόδες του ἔκαμαν πτερά· τόσον φόβον εἶχε Καὶ ἔπερνε πλέον τὰ σκαλοπάτια ὄχι ἀνὰ δύο, ἀλλὰ ἀνὰ τρία καὶ ἀνὰ τέσσαρα. Τὸ δέκατον ἑβδομον μόλις τὸ ἤγγισε, χωρὶς νὰ πατήσῃ διόλου. Ὡρισμένως, ὑπὸ εὐτυχῆ ἀστέρα ἐγεννήθη αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης !

Ὅταν ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος, ὁ Μοῦ ἐπαραξενεύθη πολύ, μὴ εὑρὼν ἐκεῖ τὸν Πάπ. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ εἶχε βαρυνθῇ νὰ τὸν περιμένῃ,—διότι εἶχε μείνῃ μὲ τὸν Σὰρ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅσον εἶχε προείπῃ,—καὶ ὅτι ὁ νεαρὸς πρίγκιψ θὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Πραγματικῶς, ὁ πρίγκιψ Πὰπ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὰνάκτορα τῶν βασιλέων τῆς Σελήνης· ἀλλ' εἶχεν ἐπιστρέψῃ ὡς κύριος καὶ βασιλεύς, ἀναγγέλλων ὅτι ὁ Μοῦ ἔπεσε τάχα εἰς βάραθρον ὅπου λύκοι πεινασμένοι τὸν κατέφαγον. Οἱ αὐλικοί, καίτοι θρηνοῦντες τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἠγάπων ὅλοι, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν ὡς διάδοχόν του τὸν Πὰπ, ὁ ὁποῖος ἀνεκηρύχθη βασιλεύς.

Μόλις ἀνῆλθε τὸν θρόνον ὁ κακὸς Πάπ, ἀμέσως διέταξε νὰλυσσοδέσουν τὴν βασίλισσαν καὶ νὰ την ρίψουν εἰς φυλακήν.

Ἡ δευτέρα του διαταγὴ ἦτο αὕτη :

— Βάλετε ὅλους τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς τοῦ Παλατιοῦ, τοὺς ἀξιωματικοὺς ἀπὸ κάτω, τὰ ὅπλα ἀπὸ πάνω, καὶ ἂς καοῦν μέχρι τοῦ τελευταίου. Εἶπα !

Κατόπιν ἐβγῆκεν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 212 παραθύρου, διότι εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ, καὶ περιέφερε βλέμματα δεσπότου ἀνὰ τὰ συμπλέγματα τῶν αὐλικῶν. οἱ ὁποῖοι ἐθρήνουν βλέποντες τὰς προετοιμασίας τοιούτου ὁλοκαυτώματος.

. . . . . .

Ὁ βασιλεὺς Μοῦ, βαδίζων ἐν σπουδῇ, ἔφθασεν ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων του. Ἐφοβεῖτο ἀκόμη μήπως τὸν κατεδίωκεν ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ Σάρ, καὶ κάθε στιγμὴν ἐσυλλογίζετο : «Ποῦ νὰ εἶνε ὁ Πάπ ; » Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν μεγάλην πυράν, τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ἀνήρχοντο μέχρι τῆς κωνοειδοῦς στέγης καὶ οἱ σπινθῆρες ἐξεπέμποντο ἄπειροι πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν ᾧ οἱ κυανοῖ λίθοι τῶν τοίχων ἐφαίνοντο ἀμαυρότεροι καὶ οἱ ἀδάμαντες τῶν τριακοσίων ἑξηνταπέντε παραθύρων ἐπολυπλασίαζον διὰ τῆς ἀνταναχλάσεως τὴν φρίκην τῆς αἱματηρᾶς λάμψεως,—ὁ Μοῦ ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται, καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, ἀνίκανος νὰ προχωρήσῃ βῆμα. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τῶν αὐλικῶν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἀνέκραξε :

— Νὰ ὁ βασιλεὺς Μοῦ !. . Νὰ ὁ βασιλεὺς Μοῦ, ποῦ δὲν ἀπέθανεν· θάνατος εἰς τὸν ἅρπαγα τοῦ θρόνου του ! θάνατος εἰς τὸν δήμιον τῶν καλῶν μας στρατιωτῶν !

Καὶ ὁ λαός, ἐφορμήσας κατὰ τοῦ Πάπ, πελιδνοῦ ἐκ τῆς λύσσης καὶ τῆς ὀργῆς, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν πυράν. Ἡ φλὸξ ἐκράκισε, καταπνίξασα τὰς τελευταίας κραυγὰς τοῦ κακούργου, καὶ ἡ μοχθηρὰ ψυχή του ἀπῆλθεν εἰς δίνην καπνοῦ μελανοῦ.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔμαθε τὰ κατὰ τὴν προδοσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐμάντευσε καὶ τὰ ἄλλα του ἐγκλήματα καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν τιμωρίαν. Τότε τὸν ἀνευφήμησαν καί τῳ ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ τοῦ ταξειδίου του. Ὁ Μοῦ διηγήθη τὰς περιπετείας του, τοποθετῶν συγχρόνως τὸ πολύτιμον ἀμύγδαλον ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἀγγείου, τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη κατόπι μὲ καλὸν χῶμα,— πρᾶγμα πολὺ σπάνιον εἰς τὴν Σελήνην. Ἤδη ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπότιζε μὲ ἀγάπην, ὅταν ἔξαφνα :

— Μὰ ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα ; ἠρώτησε, διακόπτων τὸ πότισμα.

— Ὁ Πὰπ τὴν ἐφυλάκισε, διότι τὴν ἐμισοῦσε. Θέλετε νὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν;

— Μά. . . δὲν εἶνε βία... ὄχι ! εἶπεν ὁ βασιλεύς. Εἶνε πολὺ πεισματάρα. Ἂς την ἀφίσωμεν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν φυλακήν. Ἴσως θὰ διορθωθῇ καὶ θὰ γίνῃ γλυκυτέρα, ὅπως τὰ ἀχλάδια ἐκεῖνα τὰ τόσον σκληρὰ καὶ στυφὰ ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, ποῦ γίνονται μαλακὰ καὶ γλυκά, ὅταν σταθοῦν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ ὑπόγειον. . .

. . . Ἐν τούτοις, ὡς εἶχεν εἴπῃ ὁ θεὸς Σάρ, τὸ ἀμύγδαλον ἐφύτρωσε. Μετ' ὀλίγον ἔκαμεν ἄνθος, ἔπειτα τὸ ἄνθος ἔγινε καρπός, καὶ ὅταν ὡρίμασεν, ἐσχίσθη μόνος του, καὶ εὗρον μέσα ἐξηπλωμένον τὸν μικρὸν βασιλόπαιδα. Ὁ Μοῦ ἐχάρη τόσον πολύ, ὥστε ἀφ' οὗ κατεφίλησε μὲ στοργὴν τὸν υἱόν του, διέταξεν αὐθωρεὶ νὰποφυλακίσουν τὴν βασίλισσαν.

Ἡ Μίνα ἐξῆλθε γλυκεῖα καὶ εὐπειθής. Εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν ὅλην της τὴν κακίαν. Ἠγάπησε τὸν υἱόν της μόλις τὸν εἶδε, καὶ ὁ βασιλόπαις ἐμεγάλωσεν ὑπὸ τὴν μητρικήν της ἐπίβλεψιν, καὶ ἔγινεν ὡραῖος καὶ ἐνάρετος.

Περὶ τοῦ θεοῦ Σὰρ οὐδεὶς λόγος ἔγινε πλέον. Ὁ Μοῦ βέβαια δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς τὸν κρατῆρα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ὁ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Τὸ κοκκινωπὸ λιρί,
σὰν βασιλικιὰ κορώνα
ἡ φωνή του ἡ λυγερή
καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα
νύκτα-μέρα καὶ πουρνό·

Τὰ χρυσόπλουμα πτερά του,
ἡ δρεπανωτὴ οὐρά του—
Καὶ—ἂς ἀφήσωμε τὰ κάλλη,—
τὸ ξυπνό του τὸ κεφάλι . . .
ἔκαμαν τὸν πετεινό

Βασιλειᾶ τοῦ ὀρνιθαριοῦ
κι' ὡρολόγι τοῦ χωριοῦ,
σὰν φωνάζῃ: Κικι-ρῖκο !
ξύπνα, ξύπνα ! σήκω, σήκω!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 385.)

Καὶ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τόσην ὥραν συνεκράτει γενναίως μεταξὺ τῶν βλεφάρων, ἤρχισαν νὰ ρέουν. Εὐτυχῶς εἶχε στρέψῃ πλέον τὰ νῶτα, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ἐπιστολήν, καὶ ὁ ἀσθενὴς γέρων δέν τα εἶδε.

Ὅταν ἐπέστρεψε πλησίον του, ὁ κ. Φραντζῆς εἶχε τὰ μάτια κλειστά. Ὁ ἀσθενὴς ἐκοιμᾶτο,—ἢ τοὐλάχιστον προσεπάθει.

Ἐντοσούτῳ, ὁ δυστυχὴς γέρων ἔζησεν

« Καλή σας Λαμπρή!» (Σελ. 395, στήλ. γ').

ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα, ὀλιγώτερον εἰς τὴν πολυθρόναν του, περισσότερον εἰς τὸ κρεββάτι του, πονῶν, ἐγκαρτερῶν καὶ σβύνων ὁλονέν. Χωρὶς τὴν μικράν του φίλην, χωρὶς τὴν καλήν του νοσοκόμον, τί θὰ ἐγίνετο; Ποῖος θὰ τον παρηγόρει ; Ποῖος θὰ τον διεσκέδαζε ; Καὶ οἱ δύο, ἐν τῇ ἀπομονώσει των, ἐν τῇ ἐρημίᾳ των, παρηγοροῦντο ἀμοιβαίως καὶ ἐπερίμεναν μαζὶ ὑπομονητικῶς τὴν ἄνοιξιν.

— Εἶσθε σὰν τὰ γέρικα δένδρα, κύριε Φραντζῆ, ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα, πλέκουσα διὰ τὸν ἀσθενῆ της χονδρὲς μάλλινες κάλτσες· θὰ πρασινίσετε μιὰ χαρὰ τώρα ποῦ ἔρχεται ἡ ἄνοιξι.

— Δὲν λέγω ὄχι. Μόνον μοῦ φαίνεται, ὅτι ἄδικα παιδεύεσαι ἀπὸ τώρα νὰ μου πλέκῃς κάλτσες γιὰ τὸν ἄλλον χειμῶνα—ἔχομε καιρό.. . Πήγαινε καλλίτερα νὰ ρίξῃς λίγο κύμινο 'στὰ περιστέρια. Ἦλθαν . . . τὰ ἀκούω... δὲν ἀκοῦς;

Μίαν αὐγήν, ἀντελήφθησαν κάλλιστα ὅτι καὶ ἡ ἄνοιξις ἦλθε. Χελιδὼν διέσχισε τὸ κηπάριον μὲ ταχεῖαν πτῆσιν καὶ μὲ φαιδρὸν κελάδημα, μετὰ τὸ ὁποῖον, θὰ ἔλεγες, ὡς νὰ ἀνέμενον αὐτὸ τὸ σύνθημα, τὰ δένδρα ἐπέταξαν τοὺς πρώτους ροδίνους βλαστούς. Ἔπειτα οἱ βλαστοὶ ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ νέα φύλλα, μικρὰ καὶ δυσδιάκριτα ἀκόμη, ἐκάλυψαν τοὺς κλώνους ὡς μ' ἐλαφρὰν πρασίνην πάχνην. Παρῆλθον ἀκόμη ὀλίγαι ἡμέραι, καί, περὶ τὸ τέλος νυκτὸς χλιαρᾶς, τὰ ἄνθη ἐκτιναχθέντα ἀπὸ τοὺς κάλυκάς των, ἐταλαντεύθησαν καὶ ἀνέλαμψαν ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦσαν σμήνη μελισσῶν παντὸς χρώματος, κρεμαμένων εἰς τὰς λεπτὰς καὶ εὐκινήτους ἄκρας τῶν μίσχων καὶ τῶν κλωναρίων.

Τὸ Πάσχα ἐπανῆλθεν, ὅπως πάντοτε, καὶ ὑπὸ τὰς φαιδρὰς καὶ ἑορτασίμους συναυλίας τῶν κωδώνων, φύλλα καὶ ἄνθη ἐφαίνοντο ἀναζωογονούμενα καὶ ἀναθάλλοντα. Μόνον ὁ κ. Φραντζῆς δὲν ἠμπόρεσε νὰ σηκωθῇ. Ἡ Χρυσούλα, πλησίον τοῦ παραθύρου, κρατοῦσα φλυζάνιον ζεστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνεκάτευε διὰ νὰ λυώσῃ ἡ ζάχαρις, δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ πρὸς τὰ ἔξω, μὲ ἔκφρασιν ζωηρὰν προσδοκίας καὶ ἀνυπομονησίας. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο καὶ αὐτὸ ἀνθισμένον, ὅπως τὰ δένδρα, — μὲ τὴν ἄνθησιν τῆς νεότητος.

Ἔξαφνα, φαιδρὰ ἀναφώνησις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ρόδινα χείλη της:

— Νὰ ὁ Σιδέρης !

Καὶ ἔτρεξε νὰνοίξῃ τὴν θύραν. Κατόπιν ἐπανῆλθε διὰ τὰ δώσῃ τὸ ζεστὸν εἰς τὸν ἀγαπητόν της ἀσθενῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σιδέρης εἶχεν εἰσέλθῃ καὶ ἐστάθη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ Κυκεῶνος.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐκρατοῦσε τὸ καπέλο του, μὲ τὸ ἄλλο ἕνα πρᾶγμα.

— Ἔμβα, ἔμβα, παιδί μου.

— Καλή σας Λαμπρή, κύριε Φραντζῆ, χρόνια πολλά ! Σᾶς φέρνω κάτι πετροῦλες, ἀπὸ 'κεῖνες πού σας ἀρέσουν. Πέντε μῆνες τώρα τὲς κυνηγῶ, γιατί ἡ Χρυσούλα, ξέρετε. . .

Ἀλλ' ἡ Χρυσούλα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καί του ἔκλεισε τὸ μάτι μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ταλαίπωρος βουκόλος ἐταράχθη, τὰ ἔχασεν, ἐψέλλισε καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεστομώθη. Ὁ γέρων ὀρυ-

κτολόγος δὲν ἐπρόσεξε καθόλου εἰς τὴν παντομίμαν, καὶ ἠρκέσθη νὰ τείνῃ, ἔξω τῶν σκεπασμάτων, καὶ τὰς δύο του χεῖρας ἀνοικτάς.

— Εἶνε τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα. . . εἶπε. Καλά μου παιδάκια ! . . Ἔλα, ἔλα, φέρτα ἐδῶ !

Ὁ Σιδέρης ἔδιδεν ὁλονὲν τὰς ἡφαιστειώδεις ροιάς, τὰς ὁποίας ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ γεμᾶτον μανδήλι ποῦ ἐκράτει, καὶ ὁλονὲν ὁ κ. Φραντζῆς τὰς ἐσώρευεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἔπειτα, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, τὰς ἐξήταζε, τὰς παρετήρει, τὰς ἐζύγιζεν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ τας παρέτασσεν εἰς δεύτερον σωρόν, πλησίον τοῦ πρώτου. Καὶ ὅταν οἱ δύο σωροὶ ἔγιναν πάλιν ἕνας, ὁ κ. Φραντζῆς εἶπε πρὸς τὴν Χρυσούλαν :

— Φέρε μου, κόρη μου, τὸ σφυρί.

Ἡ Χρυσούλα ὑπήκουσε, καὶ ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης μίαν μεγάλην, παλαιὰν ἐφημερίδα. Τότε ὁ ὀρυκτολόγος ἐλάμβανε τὰς βόμβας μίαν μίαν—κατ' ἐκλογήν,—καὶ ἤρχισε νὰ τας κτυπᾷ μὲ τὸ συνειθισμένον του κτύπημα, μονομιᾶς, τάκ ! Σήμερον ὅμως ἠναγκάζετο νὰ το ἐπαναμβάνῃ δύο, καὶ τρεῖς, καὶ τέσσαρας κάποτε φορὰς· τὸ χέρι του δὲν ἦτο πλέον, ὅπως πρῶτα, ἀσφαλὲς καὶ δυνατόν. Ἐπὶ τέλους αἱ βόμβαι ἐθραύοντο, ἠνοίγοντο.

— Τὴν ἔχω αὐτή, ἐψιθύριζεν ὁ γέρων. Καὶ αὐτὴ τὴν ἔχω. . . Καὶ αὐτὴ μὲ τὸ πυρόξενον τὴν ἔχω... εἶνε πολὺ κοινή... Ἀμὲ αὐτή; ἄ, ἔχει χρυσόλιθον. . . τὴν ἔχω καὶ αὐτήν . . . τίποτε !

Καὶ τάκ ! . . τάκ ! . . αἱ μικραὶ βόμβαι ἠνοίγοντο εἰς δύο, εἰς τρία, καὶ ἐκάλυπτον μὲ τὰ συντρίμματά των τὴν παλαιὰν ἐφημερίδα.

Τάκ ! . . καὶ ὁ γέρων, αὐτὴν τὴν φοράν, ἐκβάλλει κραυγήν.

— Σίγουρα εἶνε αὐτή ! φωνάζει, ἐγείρων τοὺς μακρούς του βραχίονας καὶ σφίγγων, μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου ἑκάστης τῶν χειρῶν, τὰ δύο τεμάχια μιᾶς ἡφαιστειώδους ροιᾶς.

— Ναί, ἔχει χρυσάφι . . . ἀληθινὸ χρυσάφι. . . ὀλίγα ψήγματα μόνον, ἀλλὰ πάντα χρυσάφι. . . Ὤ, πῶς ἐφοβούμουν μὴν πεθάνω, ὄχι δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω, πρὶν τὴν ἰδῶ καὶ την ἀποκτήσω. Τέλος πάντων, νὰ τώρα πού την ἔχω. . . Τώρα εἰμπορῶ νὰ πεθάνω εὐτυχής. Ναί... πολύ, πολὺ εὐτυχής.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΕΛΑΤΟΣ

Εἴς τινα χλοερὰν κοιλάδα εἶχε βλαστήσῃ τὸ μικρὸν ἔλατον, εἰς τὸ τέλος τοῦ γηραλέου ἐκείνου δάσους, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἐπερνοῦσεν ὁ ἀμαξιτὸς δρόμος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο πάντοτε νωπὰ τὰ ἴχνη τῶν διερχομένων τροχῶν τῶν ἁμαξίων.

Τί εὔμορφον, τί χαριτωμένον μέρος ! Τὸ τρεχούμενον νεράκι τῆς πηγῆς, τὴν ὁποίαν ἐστεφάνωναν πτέριδες καὶ ἀνεμῶναι, ἔτρεχεν ἀβίαστα ὡς νὰ ξεγλυστροῦσεν, καὶ ἐχύνετο ἐντὸς φυσικῆς λεκάνης, εἴδος μικρογραφικῆς κοιλάδος, εἰς τῆς ὁποίας το βάθος κατακαθισμένα τὰ λαμπερόχρωμα λιθαράκια, ἐσχημάτιζαν ἓν φυσικώτατον μωσαϊκόν.

Τὸ ἐλατάκι αὐτό, φυτρωμένον εἰς τόσο χαριτωμένον τόπον, θαρρῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦτο παραπολὺ εὐχαριστημένον. Καὶ διατί νὰ μὴν ἦτο ; τίποτε δὲν του ἔλειπεν : Αἱ ρίζαι του ἡπλώνοντο ἐλευθέρως ὑπὸ τὸ παχὺ στρῶμα τοῦ ἐδάφους.

Ἀπὸ τὰ δεξιά του, τὰ καταπράσινα πλάγια τοῦ γειτονικοῦ βουνοῦ δὲν ἄφινον τὰς ἀνεμορριπὰς νὰ το ἐγγίζουν καθόλου.

Ἀπ' ἐπάνω του ἡπλώνετο προστατευτικὴ ἡ σκιὰ τοῦ δάσους καί το ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἐμπρός του δὲν ἦτο κανὲν ἄλλο δυνατώτερον καὶ ὑψηλότερόν του δένδρον, καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔλατος ἠμποροῦσε νὰπλόνῃ μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν τοὺς κλώνους του εἰς τὸ ἐλεύθερον καὶ μυρωμένον ἀεράκι.

Αἱ δακτυλίτιδες μὲ τὰ πορφυρόχρωμα κουδουνάκια των, τὰ τριανταφυλλένια ρείκια, αἱ κυματίζουσαι χλόαι, ὅλα ζωηρά, ὅλα καταπράσινα, ἀνθοβολοῦσαν τριγύρω του.

Ἀλλὰ καὶ αἱ διασκεδάσεις δέν του ἔλειπαν :

Τὸ καλοκαῖρι ἤρχοντο ἐκεῖ τὰ χωριατόπουλα, τὰ ὁποῖα, παίζοντα «τὸ κρυφτὸ» ἢ κόπτοντα κούμαρα καὶ ἀγριοφράουλες, μὲ τὰς χαριτωμένας φωνάς των, ἀναγάλλιαζαν, ἐζωογονοῦσαν τὸ γηραλέον ἐκεῖνο δάσος . . .

Κάπου-κάπου, τὰ πελέκια τῶν ξυλοκόπων ἐτάρασσαν τὴν ἐρημικὴν ἡσυχίαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐνῷ τὸ βράδυ βράδυ, σὰν ἔπαυαν αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ξυλοκόπων, τὰ δειλὰ ζαρκαδάκια κατέβαιναν διψασμένα εἰς τὴν πηγὴν καὶ ἔπιναν νεράκι μὲ ἀνήσυχα ματάκια, μὲ ἀνασηκωμένας τὰς τρίχας των ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλαν τοῦ φόβου.

Ἀπ' ἐκεῖ, πότε-πότε, ἐδιάβαιναν σὰν ξεφρενιασμένοι καὶ οἱ λαγοί, μὰ τόσον τρεχάτοι, ποῦ ἔλεγες ὅτι ἦταν σαΐτες ! . . ἀπ' ἐκεῖ καὶ τα πουλάκια, τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν «τὸ κυνηγητὸ» εἰς τὸν ἀέρα, κελαδοῦντα γλυκύτατα . . .

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὁ μικρός μας ἔλατος καθόλου δὲν ἦτο εὐχαριστημένος, καὶ πάντοτε ἐστέκετο μελαγχολικός. Τίποτε δέν του ἤρεσεν ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθά, πού τον περιεκύκλωναν. Ἦτο φυσικὰ γεννημένος φιλόδοξος . . . σὰν νὰ εἰποῦμε, τοῦ ἤρεσαν παραπολὺ τὰ μεγαλεῖα . . . Ἠσθάνετο μέσα του φλογερὸν πόθον νὰπολαύσῃ τὸν κόσμον, νὰναβῇ, ὅπως λέγουν, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου καὶ νὰ παίξῃ ἐκεῖ σπουδαῖον πρόσωπον. Καὶ ἐπειδή, βέβαια, δὲν ἠμποροῦσε νὰ το κατορθώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν τόσο στενὴν κοιλάδα, ἔπασχε καὶ ἐθλίβετο κατάκαρδα.

Διότι, βλέπετε, καὶ εἰς τὰ δάση ὑπάρχουν οἱ γνωστικοὶ καὶ οἱ φαντασμένοι, ὅπως εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων· ἐπειδὴ καὶ τὰ δένδρα ἀκόμη αἰσθάνονται, λυποῦνται καὶ χαίρουν, ἀπαράλλακτα, ὅπως οἱ ἄνθρωποι· ἀλλέως, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ ἐργάζωνται διὰ τὰ δένδρα, ἂν ἦσαν ἀναίσθητα, οἱ ἄνεμοι, τὰ σύννεφα, τὰ πουλάκια — οἱ γοργόπτεροι αὐτοὶ ταχυδρόμοι τοῦ Σύμπαντος ;

— Ἄχ, γιατί, μὰ γιατί νὰ γεννηθῶ εἰς αὐτὴ τὴν τόσο περιωρισμένη κοιλάδα ; ἔλεγε, συχνοστενάζον τὸ ἐλατάκι μας . . . Σὰν τί τάχα νὰ εἶνε καὶ παρέκει ; Θάξιωθῶ ἄρα γε νὰ τὸ μάθω ποτέ ; . . . Καὶ σὰν ψηλώσω, δυστυχία μου ! δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ βλέπω τίποτε, τίποτε ! Ἡ κορφούλα μου θάντικρύζῃ μόνο τὲς κορυφὲς τοῦ βουνοῦ. . . καὶ μόνον αὐτές !

— Κρῖμα ! τοῦ ἐσφύριξε πειρακτικὰ ὁ ἄνεμος. Ἄχ, νὰ ἤξευρες πόσο εἶνε εὔμορφα ἐκεῖ κάτω ! . . Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς περίφημες πολιτεῖες, ὑπερύψηλα μνημεῖα, ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸ βουνὸ ἀκόμη, ἐκεῖ μεγάλα ποτάμια, ἐκεῖ λίμνες, ἐκεῖ. . . .

—Φέρε με, μὰ φέρε με λοιπὸν ἐκεῖ! τοῦ εἶπε, παρακαλῶν ὁ ἔλατος.

Ὁ ἄνεμος ὅμως τοῦ ἀπεκρίθη :

—Τὸ κακὸ εἶνε, ποῦ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σ' εὐχαριστήσω· σ' ἔχουν τόσο καλὰ ἡ ρίζες σου καρφώσῃ αὐτοῦ-δά, ποῦ δὲν ἔχω τόσῃ δύναμι νά σε ξερριζώσω ! Μὰ καὶ νὰ σε ξερρίζονα, τί θαρρεῖς, πῶς ἄλλο τίποτε θάκαμνα; Εἶσαι τόσο βαρύς, ποῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ σὲ βαστάξω ἐπάνω μου περισσότερο ἀπὸ μισὴ λεύγα... καὶ θὰ σάφινα ἐκεῖ-δὰ ἀπορριμμένο !

Εἶπεν, ἐτράβηξε, φυσῶν, τὸ δρόμο του, καὶ ἀφῆκε τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν καρδούλαν τοῦ μικροῦ ἐλάτου μας.

* * *

Κάποτε ἤρχοντο εἰς τὸ δάσος μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ σημειωματάρια καὶ σφυρία εἰς τὰ χέρια των, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐκαλοκύτταζαν ἕνα-ἕνα τὰ δένδρα, τὰ ἐσημάδευαν κτυπῶντάς τα μὲ τὰ σφυρία των,

καὶ ἀμέσως τὰ κατέγραφαν εἰς τὰ σημειωματάριά των. «Σὰν τί τάχατες νὰ κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; Περίεργον ὅμως. . . πῶς δὲν ἐρρίξανε καὶ σὲ 'μένα μιὰ τους ματιά ! » ἔλεγε μὲ ἀπορίαν ὁ μικρὸς φιλόδοξος.

— Θά τα κόψουν καὶ θά τα μεταφέρουν εἰς τὰς πόλεις! τοῦ ἐσφύριξε προσπερνῶντας ὁ ἄνεμος· θὰ το ἰδῇς ὕστερα.

Καὶ πράγματι: ἀφοῦ ἐπέρασαν ὀλίγαι ὧραι, ἦλθαν οἱ ξυλοκόποι μὲ τὰ πελέκια των, καὶ μὲ δυνατὰ καὶ ἀλύπητα κτυπήματα ἔρριξαν κατὰ γῆς ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημειωμένα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἔπεφταν χάμω μὲ κρότον, σὰν νὰναστέναζαν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ι. Γ. Γ.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 388.)

Ἂν φέρῃς εἰς τὸν νοῦν σου τὴν σύγκρισιν, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν προχθὲς μεταξὺ ἑνὸς χιλιογράμμου ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, καὶ ἑνὸς κυβικοῦ χιλιομέτρου κοσμικῆς ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔγινε τὸ ἡλιακόν μας σύστημα, θὰ ἐννοήσῃς πόσῃ ἀπόστασις χωρίζει τὰ μόρια τῆς ὕλης εἰς τὴν κοσμικὴν κατάστασιν. Καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει τόσον ὑπερβολικῶς μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ τῶν μορίων, ἐξάπαντος θὰ ὑπάρχῃ ἐγκεκλεισμένη καὶ ὑπέρογκος ποσότης λανθανούσης θερμότητος, πληρώνουσα διὰ τῆς αἰχμαλωσίας της τὴν ἐλευθερίαν τῶν μορίων. Ὁ πόλεμος μεταξὺ θερμότητος καὶ συνοχῆς εἶνε νόμος γενικὸς καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν· ὑπάρχει πάντοτε καὶ ἀδύνατον νὰ παύσῃ ποτέ. Παρόμοιοι εἶνε καὶ πάντες οἱ ἄλλοι νόμοι τῆς φύσεως· μήπως καὶ ὁ νόμος τῆς παγκοσμίου ἕλξεως δὲν εἶνε τοιοῦτος ;

Νομίζω τώρα ὅτι, ἡ ἐξήγησίς μου πλέον εἶνε προφανής· καθ' ὅσον ἡ κοσμικὴ ὕλη περιεμαζεύετο, ἐθερμαίνετο παρισσότερον, ἐπειδή, ἕνεκα τῆς μεγαλητέρας προσεγγίσεως τῶν μορίων, ἠλευθεροῦτο καὶ νέα θερμότης, ἡ ὁποία προηγουμένως ἦτο λανθάνουσα, καὶ ἔπειτα ὅταν ἐγίνετο ἐλευθέρα, ἐγίνετο καὶ αἰσθητή.

Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς ἀλογαριάστου πηγῆς θερμότητος βλέπω καὶ ἄλλην αἰτίαν, ἄλλην πηγὴν θερμότητος, περὶ τῆς ὁποίας θὰ σοῦ εἴπω τώρα.

— Ὄχι σήμερον, Νίτσα μου. Μένω πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν γνωριμίαν τῆς λανθανούσης θερμότητος· ἄφες με ὅμως ὀλίγον, νὰ σκεφθῶ καλὰ ὅσα μοῦ εἶπες σήμερον, προτοῦ νὰ προχωρήσῃς περισσότερον.

—Ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητέ μου. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ αὐτό, ἀλλὰ παρεσύρθην ἀπὸ ὅσα σοῦ ἔλεγα.

Αὔριον λοιπὸν τὴν ἄλλην αἰτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΗΪΝΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

« Σήμερον θὰ κάμωμεν χημείαν, Κώστα μου.

— Ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ εἴπῃς, μ' ἐνδιαφέρει πολύ.

— Γνωρίζω, ὅτι ἔχεις μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μανθάνῃς. Ἄκουσε λοιπὸν καὶ τὴν χημείαν μου.

Γνωρίζεις, ὅτι ἡ χημεία ἐξετάζει τὰς ἑνώσεις τῶν σωμάτων· εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ σοῦ εἴπω πρῶτον τί εἶνε ἡ χημικὴ ἕνωσις. Ὅταν θέτῃς ὕδωρ εἰς τὸν οἶνον, φυλάττει ὁ οἶνος καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὸ χρῶμά του· μόνον γίνεται καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ὀλίγον ἀδύνατος καὶ κατὰ τὸ χρῶμα περισσότερον ἀνοικτός, ἀναλογως τοῦ ποσοῦ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον θὰ θέσῃς. Κατ' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία λέγεται μίξις, δὲν παράγεται θερμότης.

Τὸ ὕδωρ ὅμως δὲν εἶνε ἁπλοῦν, ἀλλὰ γίνεται ἀπὸ δύο διάφορα ἀέρια, ὀνομαζόμενα ὑδρογόνον καὶ ὀξυγόνον· αὐτά, ὅταν συνενοῦνται διὰ νὰ σχηματίσουν τὸ ὕδωρ, χάνονται, καὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται, δὲν ὁμοιάζει οὐδὲ μὲ τὸν πατέρα οὐδὲ μὲ τὴν μητέρα του. Αὐτὴ ἡ ἐργασία λέγεται χημικὴ ἕνωσις, καὶ κατ' αὐτὴν πάντοτε παράγεται θερμότης. Ὅταν, ἐπὶ παραδείγματι, ἑνοῦται τὸ ὀξυγόνον μὲ τὸ ὑδρογόνον ὅπως παραχθῇ σταγὼν ὕδατος, παράγεται συγχρόνως καὶ φλόξ, ἡ θερμοτέρα μάλιστα φλὸξ ἀπὸ ὅσας γνωρίζομεν.

Ὅσα σώματα παράγονται ἀπὸ ἕνωσιν, λέγονται σύνθετα, ἐνῷ τὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἑνούμενα παράγουν τὰ σύνθετα, ὅπως τὸ ὑδρογόνον καὶ τὸ ὀξυγόνον, λέγονται ἁπλᾶ ἤ στοιχεῖα. Εἶνε γνωστὰ ἑβδομήκοντα περίπου στοιχεῖα· δὲν ἔχει ὅμως μεγάλην σημασίαν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ἐπειδὴ μεταβάλλεται καθ' ὅσον ἀνακαλύπτονται νέα· τὸ σπουδαῖον εἶνε πῶς εὑρέθησαν τὰ στοιχεῖα ταῦτα.

Πόθεν ἄρα γε προέρχονται ; Μήπως τὰ ἄτομά των ὑπῆρχον ἀναμιξ διεσκορπισμένα εἰς τὴν κοσμικὴν ὕλην ; ἢ μήπως, (τὸ ὁποῖον φαίνεται καὶ πιθανώτερον,) εἶνε διάφοροι μορφαὶ τῆς πρώτης ταύτης ὕλης, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ἦτο ὁμοιόμορφος καὶ κατόπιν ἐσχημάτισε τὰ διάφορα στοιχεῖα ;

Ἀλήθεια, ἤκουσες ποτὲ νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸν φιλοσοφικὸν λίθον τῶν φιλοσόφων, τῶν σοφῶν ;

— Σύ, θείτσα, μοῦ ἔλεγες πρό τινων ἡμερῶν δι' αὐτόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶνε κόνις, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν νὰ εὕρουν καὶ ἔχανον δι' αὐτὴν τὸν καιρόν των οἱ ἀλχημισταὶ τοῦ μεσαίωνος καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἀργότερα, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ὅτι ἦτο δυνατὸν ἀπὸ εὐθηνὰ μέταλλα νὰ κατασκευάσουν χρυσόν.

— Πόσον εὐχαριστοῦμαι νὰ σε διδάσκω ! Τίποτε δὲν λησμονεῖς !

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν ἐκείνου τοῦ καιροῦ ὑπεστήριζαν, ὅτι ὅλα τὰ μέταλλα εἶνε ἁπλούστατα καθαρὸν ὑδρογόνον συμπυκνωθὲν διαφοροτρόπως πρὸς παραγωγὴν τῶν διαφόρων μετάλλων. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἤρεσκε πολὺ εἰς τοὺς ἀλχημιστάς, ἐπειδὴ καὶ ὁ χρυσὸς σύμφωνα πρὸς αὐτὴν θὰπετελεῖτο ἀπὸ τὸ αὐτὸ στοιχεῖον μὲ τὰ λοιπὰ μέταλλα. Ἐὰν λοιπὸν κατώρθωνον νὰ χωρίσουν τὰ μέταλλα εἰς τὸ ὑδρογόνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦνται, θὰ ἦτο δυνατὸν ἔπειτα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ ἑνώσουν αὐτά, πρὸς παραγωγὴν τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι πάντα τὰ μέταλλα ἀποτελοῦν χωριστὴν οἰκογένειαν ὑπὸ σημαιοφόρον τὸ ὑδρογόνον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἀνεγνωρισμένος ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἀφοῦ κατέχει εἰς μέγιστον βαθμὸν πάσας τὰς ἰδιότητας τῶν μετάλλων. Τόσον δὲ συγγενῆ εἶνε τὰ μέταλλα, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἑνωθῶσι χημικῶς πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ μόνον ἀναμιγνύονται καὶ σχηματίζουν τὰ λεγόμενα κράματα.

Τὰ ἄλλα στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ μέταλλα δύνανται νὰ ἑνωθῶσι, λέγονται ἀμέταλλα. Τὰ ἀμέταλλα δὲν σχηματίζουν μίαν ἰδιαιτέραν οἰκογένειαν, ὅπως τὰ μέταλλα, καὶ εὐκόλως ἑνοῦνται μετ' ἀλλήλων· ἔχουν ὅμως καὶ αὐτὰ ἀνεγνωρισμένον ἀρχηγὸν τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον κατέχει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν πάντα τὰ διακριτικὰ γνωρίσματα τῶν ἀμετάλλων. Θὰ σου εἴπω τὰ γνωστότερα τῶν ἀμετάλλων, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συχνότερον βλέπομεν συνηνωμένα μὲ τὰ μέταλλα: Θεῖον, φωσφόρον, ἄνθραξ, χλώριον καὶ ἄζωτον, δύο ἀέρια τὰ ὁποῖα θὰ συναντήσωμεν μετ' οὐ πολύ. Ἐκτὸς τοῦ ἰωδίου καὶ τοῦ βρωμίου, τὰ ὁποῖα ὡς φάρμακα συχνὰ ἀναφέρονται, πάντα τὰ ἄλλα ἀμέταλλα δὲν εἶνε πολὺ γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Δυνάμεθα τώρα μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ ὄρη καὶ αἱ πεδιάδες, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς χῶμα καὶ οἱ λίθοι, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦνται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ ἑνώσεις μετάλλων μετ' ὀξυγόνου ἢ μετ' ἄλλων ἀμετάλλων, πρὸ πάντων ὅμως μετ' ὀξυγόνου.

— Τί ; Ὑπάρχουν μέταλλα εἰς τὸ χῶμα τῶν ἀγρῶν ;

— Βέβαια· τὸ ἔδαφος τῶν ἀγρῶν μας ἀποτελεῖται σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ πυρίτιον, ἀργίλλιον καὶ ἀσβέστιον ἡνωμένον μὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἕνωσις ὀξυγόνου καὶ ἄνθρακος. Εὑρίσκονται εἰς τὸ ἔδαφος ἀκόμη καὶ ἄλλα μέταλλα, π: χ: νάτριον, κάλιον καὶ μαγνήσιον, ὅπως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρό τινων ἡμερῶν σοῦ ἔδωκεν ὁ ἰατρός.

(Ἕπεται συνέχεια.)

(J. Macé) Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΙ.

Εἶνε ἀπόγευμα Ὀκτωβρίου. Τρεῖς συμμαθηταί, ὁ Μίμης, ὁ Μιμῖκος καὶ ὁ Μιμῆς, ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, συνομιλοῦντες περὶ τῶν νέων των διδασκάλων, τῶν νέων των βιβλίων καὶ τῶν νέων των συμμαθητῶν. Σχολάζουν, βλέπετε, καὶ σχολιάζουν. . .

Ἐπῆραν τὸν παράλιον δρόμον, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ καλλίτερος τῆς μικρᾶς των πόλεως. Γρήγορα ὅμως μετενόησαν, διότι τὰ σύννεφα τοῦ φθινοπώρου, τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀπραξίαν, ἤρχισαν γά τους ραντίζουν, ἡ δε θάλασσα νὰ φουσκόνῃ τὰ κύματά της ἀπειλητικά.

Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ γίνεται ἀρκετὰ ραγδαία, καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, τρέχουν βιαστικοί, διὰ νὰ βραχοῦν ὀλιγώτερον. Δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη τὰ χειμωνιάτικα, καὶ κρυώνουν μὲ τὰ καλοκαιρινά, ὅσον δὲν θὰ ἐκρύωναν βέβαια τὸν Ἰανουάριον, τυλιγμένοι μὲ τὰ ζεστά των ἐπανωφόρια. Πηγαίνουν μαζευμένοι, ζαρωμένοι. Ἀποτελοῦν οἰκτρὸν θέαμα πραγματικῶς, ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον . . .

— Ὁρίστε Ὀκτώβριος! λέγει ὁ Μίμης. Δέν του φθάνει ποῦ μ' ἐκατσάδιασε ὁ Δάσκαλος, γιατὶ τοῦ ἔβαλα σήμερα καὶ μῖ, παρὰ μᾶς κάνει τώρα καὶ αὐτά. . .

—Δὲν ἔχει μῖ καὶ κάμνει ἔτσι, εἶπεν ὁ Μιμῖκος. Ἀμ' ἂν εἶχε καὶ μῖ; ἂν ἦτο Ὀκτώμβριος;

— Οὔ, ἀπαντᾷ σοβαρώτατος ὁ Μιμῆς Ἀμ' ἂν εἶχε καὶ μῖ, θά μας ἐπάγωνε σὰν τὸ Νοέμβριο καὶ τὸ Δεκέμβριο.

— Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως, ὅτι τότε δὲν θά με ἐκατσάδιαζεν ὁ Δάσκαλος!

— Μ' ἀλήθεια, ἐρωτᾷ ὁ Μιμῖκος, πῶς τῶπαθες σύ, ποῦ εἶσαι ὀρθογράφος, νὰ γράψῃς τὸν Ὀκτώβριο μὲ μῖ;

— Τὸ ἤξευρα· ἀλλὰ ξέρεις τί ἔπαθα; Ἐκύτταζα χθὲς ἕνα καινούργιο πεντόδραχμον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ποῦ μού το ἔδωσεν ὁ πατέρας μου γιὰ βιβλία. καὶ εἶδα νὰ γράφῃ τὸν Ὀκτώβριο μὲ μῖ. Ποῦ νὰ ὑποθέσω . . .

— Τὴν ἔπαθες! ἀνέκραξεν ὁ Μιμῆς. Δὲν εἶδες ἴσα-ἴσα τὴ δήλωσι τῆς Τραπέζης, ποῦ λέγει ὅτι εἶνε ἀνορθογραφία;

— Ὁπωσδήποτε, συμπεραίνει ὁ Μιμῖκος, καλὸν εἶνε νὰ ξεύρῃ κανείς, ὅτι τὰ χαρτονομίσματα δὲν διδάσκουν ὀρθογραφία . . . παρὰ μόνον ὅταν ἀγοράζῃ κανεὶς μὲ αὐτὰ Γραμματικὴ καὶ Λεξικό.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΩΦΕΛΟΥΝ ...

Ὅλον τὸ καλοκαῖρι ἡ οἰκογένεια τῆς μικρᾶς Ἄννας τὸ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνδρον. Μόνον ὁ μπαμπᾶς της εἶχε μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, χάριν τῶν ὑποθέσεών του, καὶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἀγαπητήν του Ἄνναν μίαν ἔκπληξιν.

Τῆς ἀνεκαίνισε τὸ δωμάτιόν της. Κρεββατάκι, τραπεζάκι, καλάκι, ὅλα κατακαίνουργα καὶ κομψά.

Ὅταν ἡ Ἄννα ἐπέστρεψε καὶ ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, ἄνοιξε συγχρόνως καὶ τὸ στόμα της ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν.

Ἀπὸ πίσω της ὁ μπαμπᾶς, μειδιῶν, ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ κάμῃ, νὰ κούσῃ τί θὰ εἰπῇ . . .

Ἡ Ἄννα, χωρὶς λέξιν, ἐπροχώρησε. τὰ ἐκύτταξεν ὅλα καλὰ καλά, καὶ ἔπειτα, ἐν ἐκστάσει :

— Ὦ, τὴ χρυσῆ μου τὴν καμαρούλα! ἐφώναξε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας· πόσο τὴν ὠφέλησαν αἱ διακοπαί!!. . .

ΠΑΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ!

Ἡ Γιαγιὰ τοῦ Κωστάκη, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ ρευματισμούς, ἐπέστρεψεν ἐσχάτως ἀπὸ τὰ Λουτρά, ἐντελῶς ἰατρευμένη. Πόσον εἶχεν ὑποφέρῃ ἡ καϊμένη ἡ γιαγιά! Εἰς τὸ σπίτι, ὅλοι εἶνε καταχαρούμενοι, ποὺ την ἄφησαν οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι ρευματισμοί.

Μόνον ὁ Κωστάκης δὲν φαίνεται καὶ πολὺ πολὺ ἐνθουσιασμένος.

—Πῶς; δὲν χαίρεσαι κ' ἐσὺ ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ γιαγιά; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφήτου.

— Χαίρομαι, πῶς δὲν χαίρομαι; . . . ἀλλά. . . δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι χάνομε τώρα τὸ βαρόμετρόν μας;

— ; ; ; ; ;

— Βέβαια. Δὲν ξέρεις ὅτι ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, προαισθάνονται κάθε ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ; Δὲν ἄκουσες τὸ μπαμπᾶ νὰ λέγῃ, «τώρα μὲ τοὺς ρευματισμοὺς τῆς Γιαγιᾶς, ἔχομε 'στὸ σπίτι τὸ τελειότερον βαρόμετρον;» Λοιπόν;

— ! ! ! ! !

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΣΤΟ ΜΠΑΜΠΑ

Ὁ κύριος Στεριάδης ἔλειπεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπέστρεψεν, ὁ μικρὸς υἱός του, ὁ Τοτός, ἐπῆγε μὲ τὴν νταντᾶν εἰς τὸν Σταθμόν, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ὁ Τοτὸς φαίνεται πολὺ χαρούμενος ποῦ ξαναβλέπει τὸν πατέρα του. Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τῳ ἀνταποδίδει τὰ φιλήματά του, ἀλλὰ μένει σιωπηλὸς—ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Δὲν μιλεῖς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Στεριάδης. Δὲν ξέρεις τί λέγουν, 'στὸν μπαμπά, ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ ταξεῖδι;

— Ξέρω . . . ψιθυρίζει ὁ Τοτός

— Ἀφ' οὗ ξέρῃς λοιπόν, πές το.

— Ἔτσι λέγουν: Μπαμπάκα μου, τί μου ἔφερες ἐμένα;

ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΩ

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ.—Ἄχ, πότε θὰ μεγαλώσω κ' ἐγὼ σὰν τὸ μπαμπᾶ! . .

Η ΜΑΜΑ.—Καὶ τί θὰ κάμῃς ἅμα μεγαλώσῃς;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ.— Νά, ἅμα μεγαλώσω, θὰ πηγαίνω 'στὸ Γραφεῖο, σὰν τὸ μπαμπᾶ, καὶ θὰ κερδίζω ἕνα σωρὸ χρήματα. . .

Η ΜΑΜΑ. — Καὶ τότε;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. —Ἐγὼ ξέρω...

Η ΜΑΜΑ. — Γιὰ πέ μού το!

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. —Νά, τότε θὰ μποροῦσα νὰ γυρόσω ἐκεῖνο τὸν ὡραῖον Καραγκιόζη, ποῦ ἔβλεπα σήμερα 'ς ἕνα μαγαζί, 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΤΑΚΗΣ: — Ὦ, θεέ μου! Ἄκουσα ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας ἐπρότεινε νὰ παραχωρηθῇ ἔδαφος εἰς τοὺς Μπόερς διὰ νὰ ἱδρύσουν νέον Κράτος. Ὁρίστε μας! Δέν μας ἔφθανε τὸ Τράνσβααλ, τὸ Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὀράγγης, καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα Κράτη τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὰ παράξενα ὀνόματα, παρὰ θὰ ἔχωμεν τώρα καὶ τὸ νέον Κράτος τῶν Μπόερς. Ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει καὶ τί παράξενο ὄνομα θὰ τοῦ βάλουν... Καὶ ἔπειτα, ἂν τὸ ξεχάσω εἰς τὰς ἐξετάσεις;.. Ἀχ! αὐτὸς ὁ Ρέβερτς καὶ ὁ Κρεῦγερ! ἄχ! αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ Ἐξερευνηταί! τί μᾶς κάνουν! τί μᾶς κάνουν!.. Εὐκολώτερον εἶνε πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, παρὰ μαθητὴς νὰ μάθῃ τὴν Γεωγραφίαν τῆς Ἀφρικῆς! Ἀμ ἔτσι ποῦ μᾶς τὴν κατήντησαν μὲ τοὺς πολέμους των καὶ μὲ τὰς ἐξερευνήσεις των!.. Ἀχ! δὲν θὰ γίνω ποτὲ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, διὰ νὰ καταργήσω τοὺς πολέμους; ἢ τοὐλάχιστον Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, διὰ νὰ καταργήσω ... τὴν Γεωγραφίαν;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙϛΆ.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΚΛΙΝΕΙ ΡΗΜΑΤΑ

Εἶμαι εὐχαριστημένος! εἶπεν ὁ Φασουλάκης, ὅταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐκείνη μάπα.—Εἶσαι χαριτωμένος, μικρὲ Φασουλάκη! εἶπαν τἀδέλφια του.—Ἄ, τί μικρούτσικος ποῦ εἶνε! εἶπε τὸ Φεγγάρι, ποὺ τον ἐκύτταζε μ' ἕνα μάτι μισόκλειστο.

Ὁρίστε λοιπὸν ἀμέσως ἕνα ρῆμα! Εἶμαι, εἶσαι, εἶνε.—Εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶσαι χαριτωμένος, εἶνε μικρούτσικος.

Μιὰ μέρα, ὁ κύριος Φασουλῆς ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ εἶπε: Ἔχω χρήματα;—Νσί, ναί, ἔχεις πολλὰ χρήματα, μπαμπᾶ! εἶπεν ὁ μικρὸς Φασουλάκης. Καὶ ἔπειτα εἶπε τῆς μητέρας του :—Ὦ, τί πολλὰ χρήματα ποῦ ἔχει ὁ μπαμπᾶς!

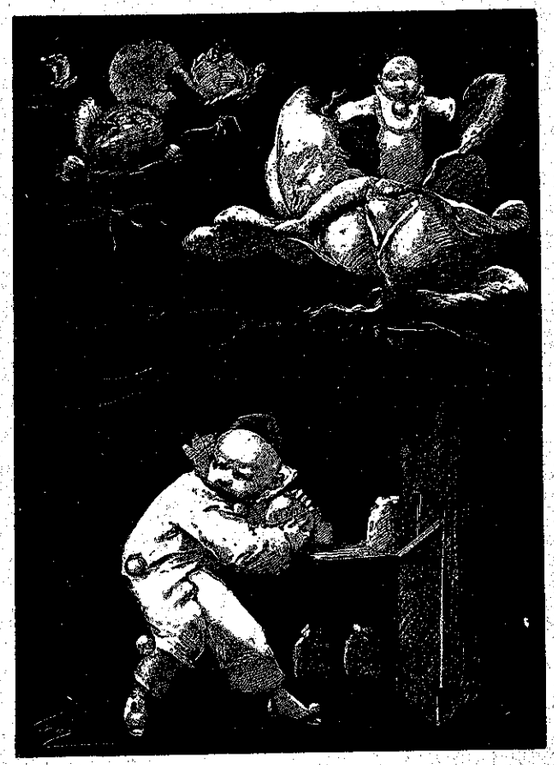

Νὰ λοιπὸν καὶ ἄλλο ρῆμα: Ἔχω, ἔχεις, ἔχει.

Ὅταν λέγωμεν: «Εἶμαι φρόνιμος, εἶσαι ἐπιμελής, ἡ Ἄννα εἶνε λαίμαργη, εἴμεθα εὐχαριστημένοι, εἶσθε κακοί, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ εἶνε καλοί,» τότε κλίνομεν τὸ ρῆμα εἶμαι: Εἶμαι, εἶσαι, εἶνε, εἴμεθα, εἶσθε, εἶνε.

Ὅταν λέγωμεν: «Ἔχω κεράσια, ἔχεις σταφύλια, ἔχει σινάχι, ἔχομεν σχολεῖον, ἔχετε βιβλία, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ ἔχουν σπίτι», τότε κλίνομεν τὸ ρῆμα ἔχω: Ἔχω, ἔχεις, ἔχει, ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουν.

Ὁ Φασουλάκης ἔμεινεν ἔκπληκτος, ἅμα ἔμαθεν ὅτε κάθε μέρα, χωρὶς νὰ το ξεύρῃ, 'στὴν ὁμιλία του, κλίνει αὐτὰ τὰ ρήματα, καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλά :

Μελετῶ, μελετᾷς, μελετᾷ.
Θὰ μελετήσω, θὰ μελετήσῃς, θὰ μελετήσῃ.
Τρέχω, τρέχεις, τρέχει, τρέχομεν, τρέχετε, τρέχουν.

Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη!

— Περίεργο! λέγει ὁ Φασουλάκης· κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν ξέρω ἀκόμη νὰ κλίνω ρήματα!

— Νά που ξέρεις! ἀπαντᾷ ὁ κὺρ Δάσκαλος. Βλέπεις λοιπόν, ὅτι ἂν ὁ κακὸς ποντικὸς σοῦ ἔφαγε τὴ γραμματική, δὲν σ' ἐμπόδισε ὅμως καὶ νὰ κλίνῃς ρήματα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν μικρός, πόσον βαθειὰ μοῦ ἦτο ριζωμένη, μεταξὺ τόσων ἄλλων προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, καὶ αὐτή : Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἁρπάζουν τὰ χριστιανόπαιδα, τὰ σκοτόνουν καὶ τους πίνουν τὸ αἷμα.

Ἤξευρα μάλιστα, ἀπὸ τὰς διηγήσεις τῶν γραϊδίων, καὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ φανταστικοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον δῆθεν ἐπανελαμβάνετο κάθε χρόνον : Οἱ Ἑβραῖοι, λέγει, ἐγελοῦσαν τὸ παιδὶ μὲ γλυκίσματα, τὸ ἔπερναν εἰς τὴν «Ὀβρηακὴν» καὶ το ἐφυλάκιζαν. Διὰ πολλὰς ἡμέρας, λέγει, τὸ ἔτρεφαν μόνον μὲ κουκουνάρι καὶ μὲ σταφίδα, διὰ νὰ κάμῃ αἷμα. Ἔπειτα, λέγει, τὸ ἔβαζαν μέσα εἰς ἕνα βαρέλι ὅλῳ καρφιά — πώ, πώ! — καὶ το ἐκυλοῦσαν . . . Τὸ βαρέλι ἐγέμιζεν αἷμα, καὶ μέσα εἰς τὸ αἷμα ἐβουτοῦσαν πανιά... Τὰ πανιὰ αὐτά, λέγει, τὰ ἔκαιαν, ἐμοίραζαν ἀπὸ ὀλίγην στάκτην εἰς ὅλας τὰς ἑβραϊκὰς οἰκογενείας, καὶ ἡ στάκτη αὐτὴ ἔμβαινεν, ὡς εἶδος μ π α χ α ρ ι κ οῦ, εἰς τὰ ἄζυμα τοῦ Πάσχα . . .

Ἤμουν τόσον βέβαιος διὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ τοῦ παραμυθιοῦ, ὥστε ὅταν ἀ παντοῦσα Ἑβραῖον, ἀλλαζα εὐθὺς δρόμον· καὶ ὅταν κάποτε ἐχάνετο ὁ μικρότερος μου ἀδελφός, δραπετεύων ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ περιπλανώμενος εἰς τὴν γειτονειάν, ἡ πρώτη μου ἀνησυχία ἦτο : «Καλέ, μή μάς τον ἐπῆρε κανένας Ἑβραῖος ;»

Καὶ ἡ πρόληψις ἦτο τόσον κοινὴ καὶ διαδεδομένη, ὥστε ἀφ' οὗ ἐπέρασε πολὺς καιρός, καὶ ἀφ' οὗ ἐμεγάλωσα, καὶ ἀφ οὗ ἔγινα μαθητὴς καὶ φοιτητὴς ἀκόμη, δὲν εὑρέθη κανεὶς ἄνθρωπος νὰ μου εἰπῇ μὲ πεποίθησιν, ὅτι αὐτὰ ὅλα ἦσαν ψεύματα, καὶ ὅτι οἱ δυστυχισμένοι Ἑβραῖοι ἦσαν τόσον ἀθῶοι τῆς αἱμοποσίας, ὅσον καὶ οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἴδιον ἔγκλημα ἀπεδίδετο ἄλλοτε ὑπὸ ... τῶν Ἑβραίων ! Ἀπεναντίας, ὅλα γύρω μου συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ριζόνῃ ἐντός μου ἡ πρόληψις. Ἐδιάβαζα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐβεβαίωναν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἀπεδείκνυαν μὲ κείμενα ἑβραϊκὰ καὶ μὲ ἱστορικὰ δῆθεν παραδείγματα. Ἔπειτα δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ σύγχρονα γεγονότα. Ἤμουν φοιτητής, ὅταν συνέβησαν τὰ περίφημα «Ἑβραϊκὰ» τῆς Κερκύρας. Ἴσως οἱ μεγαλήτεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου ἐνθυμοῦνται ὅτι εἰς τὴν Κέρκυραν, τῷ 1891, εὑρέθη φονευμένη μία κόρη, ὅτι τὸ ἔγκλημα ἀπεδόθη εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ ὅτι ὁ ὄχλος ἐξεμάνη ἐναντίον των καὶ ἐξετράπη εἰς βιαιοπραγίας.

Καὶ ὅμως ! Ἀπεδείχθη κατόπιν, ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἦτο... Ἑβραιοπούλα, καὶ εἴτε χριστιανοὶ τὴν ἐσκότωσαν, εἴτε Ἑβραῖοι, τὸ ἔγκλημα βέβαια δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ ἄζυμα τοῦ Πάσχα ! . .

Πολλά, πλεῖστα τοιαῦτα, φόνοι ἢ ἐξαφανίσεις παιδίων, εἰς διαφόρους πόλεις καὶ εἰς διαφόρους ἐποχάς, ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς δυστυχεῖς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα, καὶ κατόπιν, ἀργά, ἀπεδείχθη ἡ πλάνη καὶ ἡ ἀδικία, ὅπως εἰς τὴν Κέρκυραν.

Καὶ ὅμως ἡ πρόληψις ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ, ὁμολογῶ δὲ ὅτι τὴν εἶχα ἀκόμη ἕως προχθές, — τοὐλάχιστον τὴν ἀμφιβολίαν, — ὅταν ἐπῆγα νὰ κούσω εἰς τὸν σύλλογον «Παρνασσὸν» ἓν ἀνάγνωσμα.

Ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ ὁ καθηγητὴς κ. Σπυρ. Παπαγεωργίου, σοφὸς Ἑβραιολόγος, ὁηλ. γνώστης τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, θρησκείας καὶ ἱστορίας, — περὶ τοῦ ζητήματος «ἂν πίνουν αἷμα οἱ Ἑβραῖοι.»

Ὦ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι δέν μου ἔμεινε πλέον οὔτε ἴχνος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρόληψιν, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸν «Παρνασσὸν» μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ὡς χριστιανὸς καὶ ὡς σοφός, ὁ κ. Παπαγεωργίου βέβαια δὲν εἶχε κανὲν συμφέρον νὰ διαστρέψῃ τὰ πράγματα ὑπὲρ τῶν Ἑβραίων, καὶ νὰπατήσῃ. Εἶχα λοιπὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐπιχειρημάτων του, εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν διαβεβαιώσεών του.

Ὄχι ! ἐφώναξεν ὁ κ. Παπαγεωργίου· οἱ Ἑβραῖοι δὲν πίνουν αἷμα ! Ὄχι μόνον, τοιαύτη διάταξις δὲν ὑπάρχει· πουθενὰ εἰς τὰ ἱερά των βιβλία, — ὅπως μᾶς ἐβεβαίωναν ἐως τώρα οἱ φανατικοὶ ἐχθροί των, — ἀλλ' ἀπεναντίας τὰ ἱερὰ βιβλία των τὸ ἀπαγορεύουν. Ἡ φράσις τοῦ Ταλμοὺδ «ἅ γ ι ο ς ὁ φ ο ν ε ύ ω ν χ ρ ι σ τ ι α ν ό ν», ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο ἕως τώρα ἡ κατηγορία, εἶνε μία φράσις ἀνύπαρκτος, ἢ παρηλλαγμένη. Τὸ Ταλμοὺδ λέγει κάπου: «κ α λ ὸ ν τ ὸ φ ο ν ε ύ ε ι ν ἐ θ ν ι κ ὸ ν α ἷ χ μ ἁ λ ώ τ ο ν», καὶ ἴσως ἡ φράσις αὕτη μετεφράσθη κακῶς καὶ παρεξηγήθη. Λοιπόν, ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία δὲν ἐξάγεται τίποτε ἐνοχοποιητικόν· τὰ γεγονότα πάλιν — ὅπως τὸ τῆς Κερκύρας, — ἀπεδείχθησαν ἀπατηλὰ καὶ ἐστράφησαν ὑπὲρ τῶν Ἑβραίων· ἄρα οἱ Ἑβραῖοι δὲν πίνουν αἷμα, δὲν ἁρπάζουν χριστιανόπαιδας, δὲν τους σκοτόνουν, δέν τους βάζουν εἰς τὸ βαρέλι, καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε παραμύθια, προλήψεις, τὰς ὁποίας κάθε ἄνθρωπος, ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, πρέπει νὰ ποβάλῃ.

Καὶ ὅταν ὁμιλῇ οὕτω σοφὸς χριστιανός, ὡς ὁ κ. Παπαγεωργίου, κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μφιβάλλῃ.

Ὅσοι λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως» εἶχαν τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι σκοτόνουν χριστιανόπαιδας, καὶ τους ἐφοβοῦντο δι' αὐτὸ καὶ τους ἐμίσουν, ἂς μάθουν σήμερον ἐπισήμως ὅτι εἶχον ἰδέαν ἐσφαλμένην. Ναί· ἀπὸ τίποτε εἰς τὸ ἑξῆς δὲν πρέπει νὰ σκιάζεται ἡ συμπάθεια, ἡ ὀφειλομένη πρὸς λαὸν ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μέγας, καὶ ὁ ὁποῖος σήμερον εἶνε δυστυχής, διότι ἔχασε τὴν πατρίδα του, διότι καταδιώκεται παντοῦ καὶ μισεῖται. Ἴσα ἴσα, ἡ ἰδέα τοῦ ἀδίκου μίσους πρέπει ναὐξάνῃ τὴν συμπάθειαν. Ἄλλως τε, ἐκτὸς τῆς θρησκείας, τί ἄλλο μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Ἰσραηλίτας ; Μήπως δὲν εἶνε καὶ αὐτοὶ πολῖται Ἕλληνες, συμπολῖταί μας, ἀδελφοί μας ; Μήπως δὲν ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα καὶ δὲν ἐκπληροῦν τὰ ἴδια καθήκοντα πρὸς τὴν πατρίδα μὲ ἡμᾶς ; Μήπως δὲν πληρόνουν τὸν φόρον τοῦ αἵματος, μήπως δὲν γίνονται στρατιῶται τῆς πατρίδος ;

Εἶπα, ὅτι μᾶς χωρίζει ἡ θρησκεία. Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ σεβασμία πρόδρομος τῆς ἰδικῆς μας ; Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶνε συνέχεια καὶ τελειοποίησις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ; ἡ Νέα Διαθήκη δὲν συμπληρόνει τὴν Παλαιάν, καὶ κάθε ἀληθὴς Χριστιανὸς δὲν εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑβραῖος ; «Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι τὸν Νόμον ἀλλὰ πληρῶσαι» εἶπεν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ λέγων Νόμον, ἐνόει τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1900

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν μόνον τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν των ἢ ἔγγραφῆ διὰ τὸ ἔτος 1900 μέχρι τῆς 5ης παρελθόντος Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑπόμενοι ἑκατόν :

1. *Χριστίνα Σ. Μιχαηλίδου· Ἀθηνῶν·* ἐκέρδισεν ἓν ἀργυροῦν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.
2. *Εὐγένιος Η. Ἠλιόπουλος, Τεργέστης·* ἐκέρδισε τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου.
3. *Θεόδωρος Ροῦσσος, Θηβῶν·* ἐκέρδισε τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
4. *Εὐφημία Κ. Λαζάρου, Κύπρου·* ἐκέρδισεν ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
5. *Γεώργιος Ἀλεξανδρόπουλος, Ἀθηνῶν·* ἐκέρδισε μίαν συσκευὴν γραφείου, ἤτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτῆρα κτλ.
6. *Θωμᾶς Ν. Παπαπαναγιώτου, Μολάων·* ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογρ. μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
7. *Ἐλένη Ν. Σκαμβούγερα, Μυριοφύτου·* ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογρ. μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. *Νικόλαος Ε. Ζήσης, Θεσσαλονίκης·* ἐκέρδισεν ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. *Ὄλγα Γ. Καλλιγᾶ, Κεφαλληνίας·* ἐκέρδισεν ἓν Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.
10. *Κατίνα Θ. Κοκκίνου, Μήλου·* ἐκέρδισε, μίαν καλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

Οἱ ἑπόμενοι (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11-20) ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1901.

11. *Ξανθὴ Μπακατσούλα, Μελιγαλᾶ.*

12. *Σταῦρος Ἀ. Ἀντωνόπουλος, Ἀθῆναι.*
13. *Ἐλένη Ζ. Μαργαρίτου, Μασσαλία.*
14. *Μιχαὴλ Ν. Κωστῆς, Δομνικός.*
15. *Ἀθ. Χατζῆ Ἀγγέλου, Γισυμουρτζίνα.*
16. *Ἀντ. Π. Οἰκονομίδης Κωνσταντινούπολις.*
17. *Ὑπατία Καλλιγέρη, Ἀθῆναι.*
18. *Περικλῆς Β. Παναγόπουλος, Λεχαινά.*
19. *Βασίλειος Βαρβέρης, Γαρναλιάνοι.*
20. *Εὐθυμία Ξ. Λογγινίδου, Σιτώπη.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἤτοι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895.

21. *Γεράσ. Β. Νεράντζης, Νικολαΐεφ.*
22. *Οὐρανία Ν. Ἀναστασοπούλου Ἀργοστόλι.*
23. *Φιφὴ Κ. Τσιντάρα, Ἀθῆναι.*
24. *Κλεαρέτη Ε. Δίπλα, Λευκάς.*
25. *Κωνσταντ. Σ. Καραμάνος, Μυτιλήνη.*
26. *Ἀντώνιος Π. Φουστάνος, Σῦρος.*
27. *Κόρινα Καραμαδούκη, Ναύπλιον.*
28. *Δήμητρα Σπηλιώτου, Ἀθῆναι.*
29. *Εὐθύμιος Λαυράγκας, Ἄδεν Ἀραβίας.*
30. *Πέτρος Ἰωάν. Μπότσης, Ἀθῆναι.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31-40) ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 φρ.

31. *Νίτσα Λ. Ἀλεξανδροπούλου, Αἴγιον.*
32. *Κωνστ. Γ. Σείδας, Ἀθῆναι.*
33. *Γεώργιος Π. Ἀλεξανδρίδης, Νικομήδεια.*
34. *Λιλὴ Ζ. Ρώση, Ἀθῆναι.*
35. *Εἰρήνη Δ. Σκούφου, Ἀθῆναι.*
36. *Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον, Ἀθῆναι.*
37. *Κωνστ. Καλλιγκάκης, Λεβαδεία.*
38. *Ὑφιγένεια Ν. Καΐρη, Ἄνδρος.*
39. *Ἰωάννης Χ. Σολιώτης, Ἀθῆναι.*
40. *Δημοσθ. Κ. Ρεπεσᾶς, Καρβασαρᾶς.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41-50) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου».

41. *Μαρία Μ. Συναδινοῦ, Ἀλεξάνδρεια.*
42. *Γεράσ. Δ. Καραουλάνης, Πύλος.*
43. *Εὐαγγελία Χατζηνικολάου, Κυδωνίαι.*
44. *Σοφία Κ. Σμολένσκη, Ἀθῆναι.*
45. *Χρῆστος Ν. Τριάντης, Πάτραι.*
46. *Παραγ. Κ. Τόλιας, Πρέβεζα.*
47. *Ἰουλία Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθῆναι.*
48. *Μαρία Ἀλεξ. Τολμίδου, Βουκουρέστιον.*
49. *Μαρία Ἀναστ. Χρηστομάνου, Ἀθῆναι.*
50. *Ἠλέκτρα Ἀναγνωστοπούλου, Ἀθῆναι.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51-60) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου».

51. *Μαρίκα Ἀθ. Σαλιάρη, Χίος.*
52. *Λασκαρὼ Κοντοσταύλου, Ἄνδρος.*
53. *Ἄγγελος Θ. Στουδίτης, Κωνστ[πολις.*
54. *Παλλὰς Ἰ. Ἀσλανίδου, Ροστόβιον.*
55. *Κρέων Χ. Κυριακίδης, Βῶλος.*
56. *Ἐλένη Ν. Καραπαύλου, Ἀθῆναι.*
57. *Ναυσικὰα Ἀλ. Δαμάσκου, Πειραιεύς.*
58. *Πολύμνια Α. Λασκάρεως, Σμύρνη.*
59. *Ἀντώνιος Μιχ. Βερυκοκάκης, Ἀθῆναι.*
60. *Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σῦρος.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61-70 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

61. *Μαριγὼ Π. Κορύλλου, Πάτραι.*
62. *Εὐάγγελος Α. Ἠλιάδης, Ἀθῆναι.*
63. *Γεώργιος Θ. Γεωργιάδης, Σάμος.*
64. *Σοφία Χ. Παλαμᾶ, Τρίπολις.*
65. *Δέσπω Φοντριέρ, Σμύρνη.*
66. *Ἐμμ. Ζ. Μαυρογιάννης, Κέρκυρα.*
67. *Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου, Ἀθῆναι.*
68. *Χαράλ. Κ. Χατζηϊωάννου, Κωνστ[πολις.*
69. *Μαργαρ Ν. Στρατηγοπούλου, Καλάμαι.*
70. *Εὐτέρπη Δ. Ζησιάδου, Ἀμισός.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71-80) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

71. *Νικόλαος Ἐμμ. Τσιτσίνιας, Πορτ-Σαΐτ.*
72. *Εὐφημία Γ. Εὐστρατιάδου, Κωνστ[πολις.*
73. *Μαρίκα Π. Καντόρου, Ἀθῆναι.*
74. *Εἰρήνη Δ. Ἐφραιμίδου, Τραπεζοῦς.*
75. *Νικολ. Κ. Βερόπουλος, Σμύρνη.*
76. *Λιμιλία Ἰ. Χαραλαμπᾶ, Λεωνίδιον.*
77. *Ἀνδρομέδα Φ. Ζήνωνος, Ἀθῆναι.*
78. *Γεώργιος Μιχ. Χόρς, Ἀθῆναι.*
79. *Ζαχαρὼ Π. Μαραγκόζη, Καλλίπολις.*
80. *Βασιλικὴ Χαραλάμπους, Ἀθῆναι.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81-90 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

81. *Κων. Ν. Κωνσταντινίδης, Ἀλεξάνδρεια.*
82. *Ἀριστ. καὶ Σεβ. Ἰ. Κούμαρη, Ἀθῆναι.*
83. *Πάτροκλος Ἀντωνιάδης, Κωνστ[πολις.*
84. *Ζενὴ Τριανταφυλλίδου, Πειραιεύς.*
85. *Ἄννα Ἰ. Ἀμπᾶ, Βῶλος.*
86. *Δημήτριος Ἰ. Προβελέγγιος, Ἀθῆναι.*
87. *Μαρία Θ. Καλλάρη, Σῦρος.*
88. *Μαρία Ἰ. Βραχνοῦ, Χίος.*
89. *Ἐλένη Ἰ. Τζαύρα, Κωνσταντινούπολις.*
90. *Μιχαὴλ Σάββα Ἀνγερινίδης, Βάρνα.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91-100) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων»

91. *Ἀγησίλ. Σπαθαράπουλος, Φιλιππούπολις.*
92. *Δημήτρ. Διον. Παΐζης, Ἰθάκη.*
93. *Κατίνα Δ. Κωνσταντίνου, Ῥάμλιον.*
94. *Ἀλκιόνη Α. Διαμαντίδου, Πειραιεύς.*
95. *Μίννα Βλαστοῦ, Λίθερτουλ.*
96. *Ὀρέστης Μαρκαρτωνάτος, Κωνστάντζα.*
97. *Δημήτριος Ἀ. Κασσάρχης, Ἀλεξάνδρεια.*
98. *Ἠλίας Ἀντ. Κεχαγιᾶς, Σῦρος.*
99. *Ἀντώνιος Δ. Δοΐζος, Γαλάτιον.*
100. *Φανὴ Ν. Καλογεροπούλου, Ἀθῆναι.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον (18 Νοεμβρίου) μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστῳ δῶρον. Πρὸς τους δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1901, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδεται καὶ ἓν φύλλον «Διαπλάσεως» *δωδεκασέλιδον*, ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασέλιδου. Εἰς πάντα ξεσπαθώνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί.]

Ε' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Οἱ 80 τοῦ προηγουμένου δωδεκασελίδου φύλλου (τοῦ ὑπ' ἀριθ 20) καὶ τοῦ παρόντος, ἑκτου εἰς τὴν σειρὰν τῶν δωδεκασελίδων.]

Μελπομένη Σ. Μουσούρου (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψε 3 συνδρομητάς·) Κυματίζουσα Θάλασσα (1), Ματθαῖος Π. Σταμούλης (2), Σέργιος Α. Γυαλίστρας (2), Ἀθανάσιος Γραμματικας (1), Καρδία ὑπὸ Πέτραν (1), Νικόλαος Γρηγορόπουλος (1), Πενθοῦσα Καρδία (1, Ἰωάννης Στεφάνου (1), Ἀλκίππη Ἰ. Καστρισίου (1), Δέσποινα Ἰ. Κορφιωτάκη (3), Νικόλαος Σεμάτος (1), Ἀχιλλεὺς Π. Ἀπέργης (1), Εὐφορίων (1), Ἀθηνᾶ Ἀν. Ζάλλη (1), Δημ. Ἰ. Δημητριάδης (1), Γεώργιος Π. Πολυταρίδης (1), Γεώργ. Δ. Κωστῆς (2), Θησεὺς Δ. Διβέριος (1), Εὐγενία Χατζηδημητρίου (1), Πλοίαρχος Νέμος (2), Ἠπειρώτης (1), Φαιδίμη (1), Χρ. Δανιὴλ Παπαδόπουλος (3), Σύλλογος Ἀλεξανδρείας «Νεότης» διὰ τῆς Ἀσπασίας Δημητρίου (1) διὰ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου (2), — Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων (1), Χαμένη Εὐτυχία (1), Κ. Π Πίκουλος (1), Νικόλαος Γ. Καμπίτσης (1), Κρέων Χ. Κυριακίδης (1), Μέγας Ναπολέων (1), Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (1), Ψάλτης τῶν Δασῶν (2), «Συνεταιρισμὸς Σμύρνης» διὰ τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος (1), Τρυφὴ (2), Ναυαρχὶς τοῦ Πόρου (1), Εὐστράτιος Π. Σάκκης (1), Νέα Ἑλλὰς (1), Χρ. Χ. Ἰωακειμίδης (1), Φοῖβος Ἀπόλλων (3), Δημ. Π. Κάρκας (1), Ἰωάννης Γ. Χριστοφίδης (1), Ἑξέδρα Πατρῶν (1), Παναγιώτης Ἰ. Δετῶρος (1), Ἰωάννης Ν. Νικολαΐδης (2), Ἀνήσυχον Πνεῦμα (1), Ἰωάν. Ν. Καζούλης (1), Μίλτος Δ. Διονυσιάδης (1), Ἡρακλῆς Ν. Κιζήρογλους (2), Νεαρὰ Καλλιτέχνις (1), Περίλυπος Ὀρφανὴ (1), Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου (1), Ρομαντικὴ Καρδία (1), Δημότις Βώλου (3), Δέσποινα Ἰ. Κωστάλα (1), Σύλλογος Σύρου τὸ «Πανελλήνιον» διὰ τοῦ Σπυρ. Ν. Φίλιππα (1), Δάμπρος Β. Μπάλδος (1), Δάφνη (2), καὶ Μαριάνθη Μανουρᾶ (1). — Τὸ ὅλον 80, καὶ μετὰ τῶν προηγου μήνων Δελτίων, 240.]

Ὑπάρχουν ἀκόμη, διὰ προσεχὲς δωδεκασέλιδον φυλλάδιον, καὶ δεκαοκτὼ νέοι συνδρομηταί, ἐγγραφέντες ὑπὸ τῶν ἑξῆς:

Γεώργιος Ζιβανίδης (1), Μοῦσα Θάλεια (1), Ἀλεξ. Λ. Γιαγδζόγλους (1), Γ. Ἰ. Λεχινίτης (1). Ἀλέξανδρος Κακουράτος (1), Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (1), Ἀναστ. Ζωγράφος (1), Κούλα Στ Βασιλείου (1), Ὄλπις ὁ Γριπεὺς (1) Μαγευμένον Δάσος (1) Ἄγγελος Ν. Δασκαλόπουλος (1), Σύλλογος «Ἑλλὰς» (1), Ριχάρδος Σ. Παρίσης (1), Ἀετὸς τῆς Ἴδης (1), Ε. Μαγουλᾶς (1), Εὐαγγελία Γ. Λάφη (1), Ἐμ. Μαυράκης (1), καὶ Ρόδιος Ἐθελοντής (1).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΟΣ ἐπικύρωσιν ἐκείνων τὰ ὁποῖα λέγω εἰς τὴν σημερινήν μου Πρόσκλησιν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς, δημοσιεύω ἐδῶ τὰς ἑξῆς ἐπιστολάς :

Ἀθῆναι, 8 Νοεμβρίου

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Θέλω νὰ εἶμαι εἰς τὸν Νυμφῶνα σου ἐκ τῶν πρώτων, καὶ δὲν περιμένω Προκηρύξεις διὰ νὰ σου στείλω τὴν συνδρομήν μου διὰ τὸ ἔτος 1901. Πίστευσε, Διάπλασίς μου, ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐκπληρῶ τὸ πρὸς Σὲ καθῆκόν μου, εἶνε δι' ἐμὲ ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα ὅλου τοῦ ἔτους. Τόσην χαρὰν αἰσθάνομαι ! Σὲ ἀσπάζομαι

ὁ φίλος σου

Γεώργιος Στεφάνου.

*

Αἴγιον, τῇ 9 Νοεμβρίου

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Μόλις εἶδον εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 46 φυλλάδιον, ὅτι θὰ δημοσιευθῇ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων καὶ θὰ προκηρυχθῇ τὸ νέον Λαχεῖον μὲ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ ἔτους 1901, ἔσπευσα κ' ἐγὼ ἵνα μεταξὺ τῶν πρώτων σοῦ ἀποστείλω τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς μου, ἢ μᾶλλον τὸν φόρον τῆς μεγάλης μου εὐγνωμοσύνης,

ώς τεκμήριον εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ παντοτεινῆς φιλίας. Σὲ ἀσπάζομαι

ἡ ἀγαπῶσά σε φίλη

Εὐαγγελία Γ. Λάφη.

★

Χαλκίς, 10 Νοεμβρίου

Φίλτατε κύριε,

Ἰδὼν εἰς τὸ ἐσχάτως ληφθὲν 46ον φύλλον τῆς ἀγαπητῆς μου « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἐτησίας συνδρομῆς διὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔτος 1901, ἰδὼν ὅτι τὸ θυλάκιόν μου εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ὅπως σας ἀποστείλω τὴν συνδρομὴν ταύτην πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως, σᾶς στέλλω σήμερον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς δραχμὰς ἑπτά.

Ταῦτα πάντα ποιῶ, καθ' ὅσον ἐκ τῆς προσφιλοῦς μοι « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » πολλὰς ὠφελείας εἴδον.

Ὅλως ὑμέτερος

Γεώργιος Δ. Κωστῆς

Καὶ μία νεκρανάστασις. Τί χαρά! Ὁ φίλος μου Ἰωάννης Παπαλεξανδρόπουλος, ὁ γνωστός μας *Ἐλπίνωρ*, τοῦ ἡτοίμου τὸν θάνατον ἐκλαύσαμεν, ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ "Ἅδου, ὅπου τὸν εἶχε στείλη...κάποιος ἀστεῖος φίλος του, δανεισθεὶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ νὰ μας ἀπατήσῃ. Σήμερον μοῦ γράφει ὁ ἴδιος, καὶ εὐχαριστεῖ τὰς δεσποινίδας *Ἐλένην Λουκάτου* καὶ *Λίναν Δοβέρδου* διὰ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια πού του ἔστειλαν, (φαίνεται ὅτι ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχαν ἀνταλλάξῃ κάρτες.) Μοῦ ἀναγγέλλει ἐπίσης ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος τὸν *ἐθανάτωσε* — καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Ἀνανίαν, εἰμπορεῖ νὰ λέγεται θανάσιμος . . . φίλος, — ὁ *Ἐλπίνωρ* τὸ εἰξεύρει καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ἂς εἶνε ὅμως· ἐγὼ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ θρηνήσω κανένα θάνατον, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἀναγγέλλῃ δι' ἐπιστολῆς του ἰδιοχείρου . . . αὐτὸς ὁ νεκρός!!

Καὶ βέβαια, *Ἀγροτικὴ Ζωή*, ποῦ δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ποτὲ λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐννοεῖς. Διότι τότε θὰ ἐπάθαινες τὸ πάθημα μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία, εἰς ἕνα τραπέζι, ὅταν ἔπιαν εἰς ὑγείαν της ἐσηκώθη νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ εἶπε: « Σᾶς εὐχαριστῶ, *ἐξώλεις καὶ προώλεις*! » Ἤθελε νὰ εἴπῃ «ἐξ ὅλης καρδίας,» καὶ ἐφαντάσθη νὰ το κάμῃ . . . ἑλληνικώτερον!— Ναί, ὅλα τὰδέλφια εἰμπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε εἰς τὴν Κυριακήν.

Χαίρω πολύ, *Σιροκολεβάντε*, ποῦ ἐτακτοποιήθης καὶ ἠμπόρεσες νὰ μου γράψῃς ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Τὸ δημοσιευθὲν 5ον Δελτίον Εἰσφορῶν σ' ἔπεισε βέβαια ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν ἐλησμόνησαν τὸν « Ἑλληνόπαιδα» καὶ ὅτι οὐδεμία πλέον προτροπὴ χρειάζεται ἐκ μέρους μου. Τὸ ἔργον «ἐπῆρε δρόμον» καθὼς λέγουν.

«Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα τῆς ἐξαδέλφης τοῦ *Παρνασσοῦ*, — μοῦ γράφει ἡ *Ἀττικὴ Μοῦσα*· — ἔγινεν αἴτια, ἐν ᾧ εἰς τὴν προηγουμένην Κυριακὴν εἴδομεν τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ *Παρνασσοῦ*, εἰς αὐτὴν νὰ ἴδωμεν καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ (τὸ ἔξω τοῦ κάδου). —. Βλέπετε ὅτι αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς 10ης Κυριακῆς ἐξακολουθοῦν. Παραδείγματος χάριν, καὶ ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* καὶ ἡ *Ἔλαφος τῆς Ἀρτέμιδος* σήμερον μοῦ γράφουν ὅτι ἡ Κυριακὴ αὐτὴ τὰς ἔκαμε νὰ γελάσουν πολύ.

Ἑρμιόνη Τολισσούλου, σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Ὁ «Πετρομαζευτὴς» τελειώνει μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα, θὰ τον διαδεχθοῦν δὲ δύο ἄλλα μικρότερα εἰκονογραφημένα διηγήματα, ὡς νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου θ' ἀρχίσουν ἄλλα μεγάλα μυθιστορήματα, ἐν τῶν ὁποίων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἶνε τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Καὶ ἡ *θεία Οὐρανία* θὰ τελειώσῃ ἀκριβῶς εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου. — Ἀ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὰς εὐχαριστίας τῆς Κικῆς διὰ τὰ γραμματόσημα.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Σιωπηλὴ Νύξ* [Ε]. "Οχι, ὄχι, ἀγαπητή μου, δὲν εἶμαι ὑπανδρευμένη, οὔτε θὰ ὑπανδρευθῶ. Παιδιά, δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχω τὸν Ἀνανίαν, τὰς ἀδελφάς του, καὶ σᾶς ὅλους. Δὲν νομίζεις ὅτι μοῦ παραφθάνουν;

Λοιπόν, *Παπαροῦνα τῆς Πεντέλης*, κάθε Κυριακὴν ποῦ εὐκαιρεῖς, νὰ μοῦ γράφῃς· αὐτὴ εἶνε ἡ συμφωνία μας. Ναί, εἶμαι εὐχαριστημένη εἰς τὸ καινούργιο σπίτι, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη παντοῦ· σοῦ συνιστῶ μάλιστα νὰ τὴν ἀποκτήσῃς καὶ σὺ αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν. Φίλησέ μου τ' ἀδελφάκια.

Ῥοδόχρους Μηλέα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καὶ μὲ αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς τὰς προτάσεις σου.

Μπιλὴ Βάτη, μικρούλα μου Μπιλή, δὲν θὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὺ κανένα γραμματάκι; Τὸ πουλάκι μου—ἔχω ἕνα πουλάκι, ξεύρεις, ποῦ μοῦ τὰ λέγει ὅλα,— μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχεις σκοπὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Γιὰ νά σε ἰδῶ λοιπόν!— Μπᾶ! μπᾶ! δὲν ἐπρόφθασα νὰ τα γράψω αὐτὰ καὶ νὰ ἔρχεται ὁ ταχυδρόμος καὶ μου φέρνει τὸ γραμμα τάκι σου. Γιὰ πρῶτο εἶνε πολὺ καλό, καὶ βέβαια ἂν μου γράφῃς συχνά, θὰ συνειθίσῃ. Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον θὰ σοῦ διαλέξω ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὔμορφα ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις. Ξεύρεις ἕνα πρᾶγμα ὅμως; Διὰ νά σου διαλέξω τὸ ὡραιότερον, καὶ νὰ κάμῃς μὲ αὐτὸ φιγούραν, πρέπει... πρέπει... ὅλην τὴν ἑβδομάδα νὰ εἶσαι φρόνιμη, μὰ πολὺ πολὺ φρόνιμη. Σὰν ἀρνάκι. Ἄκουσες;

Χιονοσκεπὴς Δίρφη, ἀπὸ βάθους ψυχῆς σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ καὶ πολυτίμου πατρός σου. Συλλυποῦμαι ἐπίσης ὅλα τὰ ὀρφανὰ ἀδελφάκια. Ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ ὅλων, νὰ σᾶς παρηγορήσῃ, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς τὴν βαρεῖαν αὐτὴν συμφοράν.

Ἓν Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, *Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς*, ἀποτελεῖται τὸ πολὺ ἀπὸ 50 τετράδια. Ἄμα ἔχῃ κανεὶς περισσότερα, τότε κάμνει δύο. Ἡ ἰδέα σου νὰ γράψῃς ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς καθυστεροῦντάς σοι τετράδια, εἶνε ὡραία. Εὐχαρίστως θὰ διαβιβάσω τὰ δελταριά σου.

Σορὲ Πιττακέ, μεταξὺ τῶν καλῶν ἀπαντήσεων ὑπάρχουν βέβαιαι αἱ περισσότεροι καὶ αἱ δλιγώτεροι καλαί· ἀλλ' εἶδα μὲ ἀπορίαν μου ὅτι δὲν σου ἤρεσαν αἱ καλλίτεραι. Ἔξαφνα, εἰς μίαν ἐρώτησιν εἰμπορεῖ κάλλιστα ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς μ' ἓν γνωμικὸν *κατάλληλον*, ἐφαρμοζόμενον εὐφυῶς, ἔστω καὶ ἂν τὸ γνωμικὸν δὲν εἶνε ἰδικόν του. Ἐπίσης ἡ ἀπάντησις τοῦ *Χωλοῦ Διαβόλου*, μαρτυρεῖ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς ἐμέ, ὥστε νὰ θεωρῇ ἀξιολυπήτους τοὺς μὴ συνδρομητάς, καὶ ὡς τοιαύτην χαρακτηριστικήν, τὴν ἐδημοσίευσα. Ὅσον διὰ τὴν ἀπάντησιν «ἡ τοποθεσία τοῦ ντουλαπιοῦ», σὲ βεβαιῶ ὅτι ἀπολύτως εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἐξυπνοτέρας, καὶ ἀπόδειξις ὅτι, μεταξὺ ὀλίγων τὴν ἀνεδημοσίευσεν ἐδῶ καὶ μία ἐφημερίς. Σοῦ το λέγω ἁπλῶς, χωρὶς νὰ θέλω νά σε μεταπείσω. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ γοῦστα, καὶ ἕκαστος δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαρουσιώτικο Νερό* (Θ. Δ.) *Γενναῖον Κρῆτα* (Α. Φ.) καὶ *Γίγαντα Ἡρακλέα* (Ε. Α.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*· — ἡ *Ζηλεμένη Βοσκοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ τὴν *Μποντενσέε*. — ἡ *Σαλωνίτικη Ἐλπὶ* ἀσπάζεται τὴν *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* καὶ τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει κάλλιστα· — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* καὶ ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* συλλυποῦνται τ' ἀδέλφια *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Βοσκοπούλαν τῆς Δίρφης* καὶ *Πειρασμένον Καρχαρίαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυτίμου πατρός των.—ἡ *Ἀττικὴ Μοῦσα* ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τῆς *Θρυαλλίδος*.— ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* ζητεῖ τ' ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης*.— ἡ *Ἔλαφος τῆς Ἀρτέμιδος* ζητεῖ τ' ἀρχικὰ καὶ ἓν διαμονὴν τοῦ *Τρομεροῦ Γίγαντος*. — ἡ *Σταγὼν Δρόσου* ἀσπάζεται τὴν *Ναυαγὸν Καρδίαν* καὶ τὴν *Ἀπόγειον Αὔραν*· — ἡ *Στρουμπουλὴ Χορεύτρια* τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*· —ἡ *Δίχρωμος Φούξια* ἀσπάζεται τὴν *Θρυαλλίδα* καὶ τὴν ἐρώτᾷ ἂν πηγαίνῃ ἀκόμη Σχολεῖον· — ἡ *Νύμφη τοῦ Βορρᾶ* ζητεῖ ἀρχικὰ τοῦ *Ψάλλοντος Ῥύακος*·—ὁ *Ἀσπροποταμίτης* πληροφορεῖ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* ὅτι ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: κ. Δ. Ν. Ζ. . . φοιτητὴν τῆς Νομικῆς, Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων, Ἀθῆναι. — ὁ *Παρθενὼν* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦ *Δημ. Προβελεγγίου*, διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτοῦ Μ. Μυστικὰ (δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς βέβαια·) — ἡ *Ῥοδόχρους Μηλέα* ἀσπάζεται τὴν *Μαίρην Σῶ*, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον· — τὸ *Ἀρακι τοῦ Γαλατερῆ* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ναυτοπούλας τῆς Ἀνδρου*· — ἡ *Εὐτυχία Γερασίμου* πληροφορεῖ τὸν *Λεοπάρδαλιν* ὅτι τἀρχικὰ τοῦ ψευδωνύμου της εἶνε Α. Ε.— ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Σαλωνίτικην Ἐλπὶν* καὶ ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Βοσκοπούλας τῆς Δίρφης*· — ἡ *Νίτσα Ἀλεξανδροπούλου* ἀσπάζεται τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ τὴν *Μυλαίδην*· — ὀλίγισται παρελείφθησαν, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Ηρίγκιψ τῆς Μαγνησίας* μὲ τὴν *Τσυνκίδαν*, *Νοσταλγὸν Ἑλλησα καὶ Ψάλτην τῶν Δασῶν*·—ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὴν *Λιακὴν Μαργαρίταν* (ἧς ζητεῖ καὶ τὸνομα), *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου*·—ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* μὲ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν*· - ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* μὲ τὸν *Μόζαρτ*, *Ἔκλειψιν Ἡλίου* καὶ *Περίλυπον Ὀρφανὴν*·—ὁ *Ὑπερήφανος Δέων* μὲ τὸν *Συρανὸ δε Μπερζεράκ* καὶ *Τρεμοσθῦνον Ἀστέρι*· — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος*·—ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἑλλησα*, *Ναυαγὸν Καρδίαν* καὶ *Πενθοῦσαν Καρδίαν*·—ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Ἀγγελῶν Συρίκτραν* καὶ *Σπαρτιάτικον Ζωμόν*·—τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* μὲ τὴν *Δημόσιδα Βώλου* καὶ *Πλησιαῖαν Σελήνην*·—ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*· — ὁ *Χιονισμένος Μάϊος* μὲ τὴν *Κόκκινην Ἐξοχὴν* καὶ *Εἰρωνείαν τῆς Εἰμαρμένης*·—ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διός*. *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* καὶ *Σαλωνίτικην Ἐλπὶν*·—ὁ *Τυφὼν* μὲ τὴν *Βλαχοπούλαν*, *Καστανὴν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*·—ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Κυκλαδίτην* καὶ *Καυκασίαν*·—τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Κεραμιδόγατον* καὶ *Ἀργυρόχροσσον Νέφος*· — ὁ *Στέφανος Δάφνης* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Λάλα*·—ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*·—ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Καυκασίαν* (ἧς ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Θαλασσοπούλαν* καὶ *Νερογελώνην*·—τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* (τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν το ἐνθυμῆται·)— ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὸ *Χρυσάνθεμον*, *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*· — τὸ *Φύδην Μίγδην* μὲ τὴν *Καυκασίαν* (διὰ νὰ γνωρισθοῦν·) καὶ *Πλησιαῖαν Σελήνην*·—ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, *Ζοφερὸν Νέφος*, *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος*·— ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*·—τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὸν *Λοξίαν*, *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* καὶ *Καυκασίαν*·—ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Καρδίαν* ὑπὸ *Πέτραν*, *Χιονοσκεπὴ Δίρφην*, *Ξενιτευμένον Σιγωπέα* καὶ *Περιζήτητον*·—ὁ *Ψαρόμυαλος* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ζωήν*·—ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Καυκασίαν* (ἧς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) καὶ *Γλυκὺ Ὄρειον*·—τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἄγκυρον*, *Τάνταλον* καὶ *Καρδίαν* ὑπὸ *Πέτραν*·—ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Καλῶς Ὥρισες* καὶ *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ* (μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ὀνομάτων·). ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὴν *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς*, *Φρούριον τῆς Χαλκίδος*, *Γραμματοσυλλέκτην* καὶ *Ἀνδαλουσίαν*·—ἡ *Ρωσσικὴ Καραμέλλα* μὲ τὸν *Πύρρον*·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἴδης*, *Ψαρόμυαλον*. *Ὑπερήφανον Λέοντα* καὶ *Μπουμπουνιστήν*·—ἡ *Ῥομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Πονηρὰν Ἀλεποῦ* καὶ *Χαριτωμένην Κόρην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν* (ἄδικος ὁ θυμός σου, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μή σου ἀπήντησα ἢ τοὐλάχιστον νὰ μή σου ἔστειλα ἕνα φιλάκι· ἀφ' οὗ σοῦ ἐπέρασεν ὅμως, δὲν πειράζει· τὸ *Σκαριδάκι* εἶνε ἀγόρι καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς μαζί του Ἀλληλοφίαν·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (ἡ ἐπιστολή σου ἐσάλη· μ' ἐγέμισε χαρὰν ἡ ἀναγγελία τῶν ἀραβώνων τῆς λαμπρᾶς μου φίλης *Χριστίνας Δεσύλλα* καὶ τῇ τυχήθην ἀπὸ βάθους καρδίας πᾶσαν εὐτυχίαν·) *Σαλωνίτικην Ἐλπὶν*, *Σταγόνα Δρόσου* (εἶδες λοιπὸν τὶ καλὰς φίλας ποῦ ἔχω; ἀλλὰ διατί δὲν μου γράφεις συχνότερα;) *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν* (μόνον δύο ἀσπασμούς σοῦ ἐδημοσίευσα, διότι εἶχες πάρα πολλοὺς ἤρτησες πολὺ νὰ μου γράψῃς, ἀλλ' ὄχι, δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ·) *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Πτερόποδα Ἑρμῆν*, *Δίχρωμον Φούξιαν* (χαριτωμένον τὸ Π. Πνεῦμα καὶ θὰ δημοσιευθῇ· μὰ τί ἔγινες τόσον καιρόν; χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Ἐλευσινίαν θεὰν* καὶ δικαιολογῶ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν σου· ἀσπάζομαι καὶ τὸν *Ναβουχοδονόσορα*·) *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*, *Μανταρίνι τῆς Νίσου*, χαίρω ποῦ ἐγνώρισα τὰ-δελφάκια κατ' ὄνομα καὶ ἡλικίαν, καὶ τὰ φιλῶ ὅλα·) *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ* ([ΕΕ] δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς σημαίας· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ προξενοῦν πάντοτε μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσα νά μου ἔγραφες συχνότερα·) *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀσπροποταμίτην* (μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων· ἔλαβα τὴν λεπτομερῆ βαθμολογίαν τῶν τετραδίων σου καὶ ἀναμένω ὅσα μοῦ γράφεις· ὁμολογουμένως, εἶσαι εἷς τῶν φιλοπονεστέρων φίλων μου·) *Μέλισσαν* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* ([Ε] δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τοῦ « Πετρομαζευτοῦ »· ἡ πρότασίς σου περὶ δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων ἐκείνων, ὅσοι προτείνουν κάτι καλόν, μοῦ ἐφάνη πολὺ ἐπιεικής· αἱ καλαὶ προτάσεις εἶνε τόσον συχναί, ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐφαρμόζωνται ὅλαι· ἐλλείψει μέσων ἢ χρόνου ἢ διαθέσεως·) *Εὐγενῆ Καρδίαν* ([ΕΕ] διὰ τὰ περὶ θυμοῦ ὡραιότατα· ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι μία «εὐγενὴς καρδία» εἰμπορεῖ νὰ θυμώνῃ μὲ τὰ τίποτε· ἂς εἶνε ὅμως, ἀφ' οὗ ξεθυμώνῃ τόσον εὔκολα . . .) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (τώρα νὰ δοκιμάσῃς καὶ ἄλλα θέματα, διότι φθάνουν αὐτὰ περὶ μητρικῆς στοργῆς· ξεύρεις, περισσότερον ἐνδιαφέρουν τὰ αἰσθήματα τῶν παιδιῶν παρὰ τῶν μεγάλων· ἐπίσης ὡραῖαι εἶνε περιγραφαὶ ἐκ τῆς φύσεως, ἐντυπώσεις, μικραὶ σκηναί, κτλ· δοκίμασε καὶ τέτοια·) *Αἰγαῖον Πέλαγος* (βεβαίως σοῦ ἐσάλη κατὰ λάθος· καὶ νά το ἐπιστρέψῃς·) *Α. Μαριᾶν* (ἐλήφθη·) *Χιόνι τοῦ Ψηλορείτη* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον διὰ τὸν νέον μου φίλον· ἐπιστολάς σου δὲν ἔλαβα· βεβαίως θὰ ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (εὖγε διὰ τὸν « Ἑλληνόπαιδα» ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς ἐπιστολῆς του·) *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* (ἐστείλα· φαντάσου χαρὲς ἡ Κικῆ, ὅταν ἔμαθε ὅτι τῆς ἑτοιμάζεις 100 γραμματόσημα! τὶ κρῖμα νὰ μὴν ἔλθῃς!) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυνὰν* (κατενθουσιασμένην μὲ τὸν « Πετρομαζευτήν»·) *Ἄρθος Ἀνθέων* (ὄχι δά! ὡραιότατα τὰ τετράδιά σου·) *Ἐλευθέριον Α. Ξενάκην* (ἐστειλα·) *Κύριον Πρόεδρον* (ἴσως εἰς τὸ προσεχές·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Σκληρὸν Βράχον* (ἐχάρη πολὺ ὁ κ. Φαίδων δι' αὐτὰ ποῦ γράφεις· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Τὶκ-Τὰκ* (βλέπεις, ὅτι ἡ γνώμη σου ἦλθεν ἀργά· ὅσον διὰ τοὺς φιλανθρωπικοὺς ἐράνους, ἡ ἰδέα σου μοῦ φαίνεται πρακτική, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θά την δοκιμάσω·) *Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως* (πολὺ ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλα· διὰ τοὺς 5 τόμους πρέπει νὰ στείλῃς δρ. 17,50·) *Ζουλεΐκαν* (ἔστειλα τὰς ἐπιστολάς, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐγέλασα, ἀλλὰ καὶ σὲ συγχαίρω θερμῶς. εἶθε νὰ ἔκαμναν ὅλοι οὗτοι·) *Νοσταλγὸν Ἑλλήνα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας σου φωτογραφίας· ἡ εἰκών σου ἐλήφθη· βραβεῖον σοῦ ἔστειλα·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (βεβαίως τὸ ἔστειλα·) *Ὑπερήφανον Λέοντα*, *Ἀστλαγγνον Κῦμα* (ναί, εὐχαρίστως· ἀλλὰ νά μου γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου, νά την γνωρίσω, νὰ ἰδῶ τὸνομά της, νὰ ἰδῶ τὸ γράψιμόν της· ναί; [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Κατσαρομάλλων* (ἡ ὁποία, μπάμ! τὲς δεκαροῦλες ἐστὸν κουμπαρούλη, καὶ τώρα ὁ κουμπαρούλης εἶνε ἑτοιμος γιὰ σπάσιμο καὶ ἡ συνδρομὴ μαζευμένη· τί νομίζετε; δὲν τρώγει τὰ λεπτά της σὲ γλυκὰ ἡ *Κατσαρομάλλω*!) *Μαραμένον Φύλλον* (ποῦ θὰ ξεσταθώσῃ ἀρκετὰ καλὰ φέτος·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Νοεμβρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν *εν Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον**, εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

573. Λεξίγριφος.

Μὲ δυὸ ζῷα θὰ σχηματίσετε,
— "Οσοι εἶσθε λύται φίνοι, —
Κάτι ποῦ ὅταν τὸ ἀποκτήσετε
Εὔκολα δὲν σας ἀφίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατσαρομάλλως

576. Στοιχειόγριφος.

Ἀν ἑνὸς ἀριθμοῦ
Ἕνα γράμμα τοῦ προσθέσης,
Εἰς τὴν τσέπην σου εὑδύς
Ὅ,τι γίνεται θὰ θέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ

577. Αἴνιγμα.

Χωρὶς πόδια κι' ὅμως τρέχω
Καὶ πολλὴν ἀξίαν ἔχω.
Εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν δρομέων, —
Ὡς καὶ τῶν καταστροφέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

578. Μαγικὴ Εἰκών.

Ὁ Νῖκος καὶ ἡ ἀδελφή του παίζουν. Ἔξαφνα ἡ ἀδελφή του δίδει εἰς τὸ στόμα της μίαν καρφίτσαν.-- Ἀνθῆ! γρήγορα πτύσε την! τῆς φωνάζει ὁ Νῖκος· θὰ τὴν καταπιῇς καὶ θὰ πεθάνης... Μαμᾶ! Ἡ Ἀνθῆ δάζει ἐστὸ στόμα της καρφίτσες!

Ἀλλ' ἡ μαμᾶ δὲν φαίνεται, δὲν ἀκούεται. Ἔχει βιαστικὴν ἐργασίαν. Ἀλλὰ τί κάμνει;

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Λασκάρεως [Ε]

**579

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1901

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου. — Οἱ ὅροι μένουν οἱ αὐτοί. — Τὰ δωδεκασέλιδα φυλλάδια.—Τὸ γραμμάτιον τοῦ Ξεσπαθώματος.—Τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων.

ΤΟ πρώτιστον καθῆκον παντὸς καλοῦ συνδρομητοῦ, εἶνε ἡ ἔγκαιρος προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς του. Πῶς καὶ πόσον ἀντιλαμβάνονται τὸ καθῆκον τοῦτο οἱ φίλοι μου, μαρτυρεῖ τὸ ἑξῆς γεγονός: Δύο ἤδη μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καὶ πρὸ πάσης ἐκ μέρους μου προσκλήσεως ἢ ὑπομνήσεως, πολλοὶ ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, συνοδεύσαντες μάλιστα τὴν παραγγελίαν καὶ δι' ἐπιστολῶν κολακευτικωτάτων, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς μ' ἔκαμαν ὑπερήφανον! Δὲν ἔχω λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἐκταθῶ, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ καθήκοντος τούτου καὶ προτρέπουσα εἰς ἐκπλήρωσίν του. Εἶμαι βεβαία, ὅτι οἱ φίλοι μου πολὺ περισσότερον θὰ φανοῦν πρόθυμοι τώρα, ὅτε ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως, καὶ δημοσιεύεται ἐπὶ τούτῳ ἡ σημερινὴ Πρόσκλησις.

Οὔτε ψηφοφορία φέτος, οὔτε τίποτε. Οἱ ὅροι μας μένουν οἱ αὐτοί, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Τὸ φύλλον ἑβδομαδιαῖον καὶ ὀκτασέλιδον (ὅταν δὲν θὰ εἶνε δωδεκασέλιδον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος.) Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἑπτὰ (7) δραχμαὶ διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ὀκτὼ (8) φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰανουαρίου θὰ σταλοῦν πρὸς ὅλους, καὶ ἔπειτα.... ἄ, ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ μόνον πρὸς ὅσους θὰ ἔχουν ἀνανεώσει τὴν συνδρομήν των. Διὰ τοὺς ἄλλους, τὸ φύλλον θὰ διακοπῇ ἀνεξαιρέτως. Εἶνε μέτρον γενικόν, τὸ ὁποῖον ἀπό τινος ἐφαρμόζω αὐστηρότατα, καὶ εἶπα ἄλλοτε διὰ ποίους λόγους.

Λοιπόν: μαζὶ μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, λαμβάνετε καὶ ἓν Δελτίον Ἐγγραφῆς. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἶσθε συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1901, θὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίον τοῦτο καὶ θὰ μοῦ το ἐπιστρέψετε μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Ὁδηγίας περὶ ἀποστολῆς χρημάτων, βλέπετε ἐπὶ τοῦ Δελτίου. Ἔχετε καιρὸν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου 1901, (ἡ ὁποία εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας διὰ τὸ Λαχεῖον,) δηλαδὴ ἑνάμισυ μῆνα. Εἶνε ἀρκετός, διὰ νὰ προφθάσουν καὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ μακρυνότερα μέρη. Θὰ σας παρακαλέσω μόνον νὰ μὴ ἀναμένετε ὅλοι τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ὅσοι ἔχετε τὰ χρήματα προχειρότερα, νὰ τὰ στείλετε ἀπὸ τώρα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μὲ παραζαλίζει τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας. Ὅσον ἐνωρίτερα τόσον καλλίτερα.

Τὰς λεπτομερείας τοῦ νέου Λαχείου τῶν Δώρων, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1901, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Σήμερον σᾶς λέγω μόνον, ὅτι εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν, μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ ἢ ἐγγραφῇ μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον. Κανεὶς ἄλλος.

Τώρα διὰ τὸ Ξεσπάθωμα. Εἶνε ἡ ἐποχή του, καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τώρα, διότι μὲ τὸ νέον ἔτος ἐγγράφονται εὐκολώτερα καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί. Οἱ ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι: Διὰ κάθε νέον συνδρομητήν, χαρίζω ὡς δῶρον εἰς τὸν ἐγγράφοντα αὐτὸν ἓν Γραμμάτιον ἀξίας 1 φράγκου, ἐξοφλούμενον εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου—καὶ ἓν Εὔσημον διὰ τὸ Ξεσπάθωμα. Καὶ κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδω ἓν φύλλον δωδεκασέλιδον ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασελίδου. Τί ἄλλο θέλετε;

Εμπρὸς λοιπόν! ἀνανεώσατε, ξεσπαθώσατε, φανῆτε πρόθυμοι συνδρομηταί, ἀληθεῖς φίλοι. Ἦλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἔργων.

Σᾶς ἀναμένω καὶ σας ἀσπάζομαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
πέως chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγητοῦ **Fauvel**
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν **Ἀναπνευστικῶν** ὀργάνων, τοῦ **Λάρυγγος**, τοῦ **Λαιμοῦ**, τῆς **Ρινὸς** καὶ τῶν **ΩΤΩΝ**.
Ὧραι ἐπισκέψεων: 10—12 καὶ 3—4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 B—Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
Μηχανικὸν ἐργοστάσιον φακέλλων καὶ καταστίχων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Βιβλιοδετεῖον
Γραμμογραφεῖον
Τυπογραφεῖον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — *ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 180—182.*

Εἰς τὰ Καταστήματα
«ΛΟΥΒΡ» (*ὁδὸς Αἰόλου 123—125, Ἀθῆναι.*)
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΖΟΛΙΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11,40. 15,60. 16,15. 18,75. 21,60. 24,40. 28,50. 36,15. 41,25. 48,65. 195,45. 280,90. 287,55. 305,40. 342.50. 349,50.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. **Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Νοεμβρίου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 49**

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 395.)

Καὶ ὁ γέρων παρουσίαζε πρὸς τὴν περιχαρῆ Χρυσούλαν τὸ μικρὸν ἐκ λάβας αὐγόν, τὸ ἔδειχνε πρὸς τὸν σαστισμένον Σιδέρην, τὸ ἐπλησίαζε πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἱλαρούς, ἀπαστράπτοντας, ὑγρούς. Ὀλίγον, μὰ πολὺ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν χαράν του. Καὶ πρὸς στιγμήν, ἡ Χρυσούλα ἐνόμισεν ὅτι ὁ γέρων Πετρομαζευτὴς θὰ κατεφίλει τὴν πολύτιμον πέτραν.

— Ἄ, παιδιά μου, παιδιά μου! ἔλεγε. Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι σήμερα! Δὲν αἰσθάνομαι πειὰ καθόλου οὔτε τὰ γηρατειά, οὔτε τὴν ἀρρώστεια. Σὲ σᾶς, σὲ σᾶς τοὺς δύο χρεωστῶ ὅσες χαρές, ὅσες ἀληθινὲς χαρὲς ἐδοκίμασα ἕως τώρα. Ἐλᾶτε, φιλῆστέ με . . . ὄχι, φιληθῆτε.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρων περιέβαλε διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων, καί τας συνήνωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς ὅμως νὰφίσῃ τὰ δύο τεμάχια τῆς βόμβας, τὰ ὁποῖα ἔθλιβε διὰ τῶν δακτύλων του. Μειδίαμα εὐτυχίας, μακαριότητος, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Σιδέρη, ἡ δὲ Χρυσούλα ἠσθάνετο τρελλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ξεφωνίσῃ.

— Νὰ Πάσχα μιὰ φορά! Νὰ Πασχαλιὰ αὐγὰ μιὰ φορά! Αὐτὸς ὁ Σιδέρης ἀξίζει ὅ,τι πῆς. Ἔλα ἐδῶ, μπρὲ Σιδέρη, καλό μου παιδί, καὶ πές μου τί θέλεις νὰ σου δώσω τώρα ἐγώ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιὰ νὰ σε ξεπληρώσω; . . Χμ! . . ξέρω . . . ξέρω τί θέλεις. Καλὰ λοιπόν, θὰ σου δώσω τὴ Χρυσούλα γιὰ γυναῖκά σου. Μὲ γειά σου, μὲ χαρά σου, παιδί μου. Πάρ' την καὶ συγχώρα με. Ἄ, τὴν ξέρω καλὰ τὴ Χρυσούλα, καί σου ἐγγυῶμαι γι' αὐτή. Εἶνε ἡ σπανία καὶ πολύτιμη βόμβα ποῦ ἔχει μέσα χρυσάφι, ἄδολο χρυσάφι, ἀληθινὸ χρυσάφι,—τὴν καρδιά της. Θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ θησαυρό σου, ὅπως ἔχω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Ἀκαδημία ἔκαμε λαμπρὴ δουλειά, καὶ μάλιστα χωρὶς μεγάλα ἔξοδα — προσέθεσε μετ' ὀλίγον μὲ φωνὴν ἤρεμον καὶ σοβαράν.

Ὁ γέρων ὀρυκτολόγος δὲν ἔσπασε καμμίαν ἄλλην ἀπὸ τὰς βόμβας ποὺ του ἔφερεν ὁ Σιδέρης. Καὶ διατί νὰ τας σπάσῃ; Μήπως δὲν εἶχεν εὕρῃ τὴν καλλιτέραν, τὴν θαυμαστοτέραν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐπόθει ἡ ψυχή του περισσότερον; Καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ καὶ νὰποθάνῃ μὲ τὸ τελευταῖον αὐτὸ καὶ θαυματουργὸν κτύπημα τοῦ σφυρίου. Διὰ τὸν ὀρυκτολόγον, τὸν Πετρομαζευτήν, ἦτο ὡραῖος ὁ τοιοῦτος θάνατος, — θάνατος ἐν ἐπιτυχίᾳ, ἐν θριάμβῳ.

«Εἶμαι ὁ κ. Εὔδωρος Πασῶτος» (Σελ. 406.)

Ἅμα ἔφυγεν ὁ Σιδέρης:

—Κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Χρυσούλαν ὁ κ. Φρανζῆς, ἀκόμη λίγο χαρτί, σὲ παρακαλῶ, τὸ καλαμάρι, τὴν πέννα, τὴν κόλλα, καὶ μιὰν αὐγοθήκη ἀδειανή.

Ἡ Χρυσούλα τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην ἐφημερίδα, ἀνάμεσα εἰς τας λάβας καὶ εἰς τὰ συντρίμματά των. Ὁ γέρων ἀπέκοψεν ἓν τετραγωνίδιον λευκοῦ χάρτου, τὸ ἐκόλλησεν ἐπάνω εἰς τὴν βόμβαν, τῆς ὁποίας συνήρμοσε μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰ δύο τεμάχια, ἐχάραξε τέσσαρας γραμμάς, καὶ ἔστησε τὴν βόμβαν ἐνεπίγραφον πλέον, μέσα εἰς τὴν αὐγοθήκην.

— Νά, πάρ' την — πρόσεχε! — καὶ βάλε την ἐμπρὸς-ἐμπρός, πρώτη-πρώτη, νὰ φαίνεται καλά, μέσα 'στὸ ἐρμάρι. Λαμπρά! Κλεῖσε τώρα, Χρυσούλα μου· δυὸ γύρους τὸ κλειδί, δυὸ γύρους. Ἔτσι. Γιὰ νὰ σε πῶ· δός μου ἐδῶ τὰ κλειδιά. Ἄ, νά σε χαρῶ, τώρα τὰ θέλω κοντά μου.

Τώρα πλέον ὁ γέρων δὲν ἔκριγεν ἀρκετὰ ἀσφαλῆ τὰ κλειδία εἰς τὸ γελέκι του. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τα ἐφύλαττεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὑπὸ τὴν κεφαλήν του.

Καὶ ἡ πολιὰ κεφαλή του, κουρασμένη ἀπὸ τόσας συγκινήσεις, ἀπὸ τόσας χαράς, ἔπεσε πάλιν βαρεῖα καὶ φλέγουσα.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἰσχυρὸς πυρετὸς κατέλαβε τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Ἡ νὺξ ἐπέρασε πολὺ ἄσχημα. Ἡ Χρυσούλα τρομαγμένη, καταλυπημένη, ἐκάλεσε τὸν Σιδέρην καὶ ἠγρύπνησαν μαζὶ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς. Τὴν αὐγήν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ μακρὰ ὀστεώδης χεὶρ τοῦ ὀρυκτολόγου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει κάτι ἐπιμόνως ἐπὶ τῶν κλινοσκεπασμάτων. Αἱ ἐπισκέπτριαι περιστεραί, θροοῦσαι μὲ τὰς πτέρυγας, κατῆλθον εἰς τὸ κηπάριον καὶ ἐγουργούρισαν τὸ συνειθισμένον των παράπονον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐτιμοθάνατος ἀφῆκε βραγχώδη, παρατεταμένον στεναγμόν.

Ἔπειτα, τίποτε. . .

— Πάει! εἶπεν ὁ Σιδέρης. Ὁ Θεός τον ἀνάπαυσε.

Ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἄλλην, καθ' ἣν ὁ ὀρυκτολόγος κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸν ἐναέριον οἰκίσκον του καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον, εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ὑπὸ τὴν γῆν,— ἡ Χρυσούλα ἐκίνησε τὸν γενικὸν οἶκτον. Ἔχυνε δάκρυα καὶ δάκρυα, Ἔκλαιε μὲ